

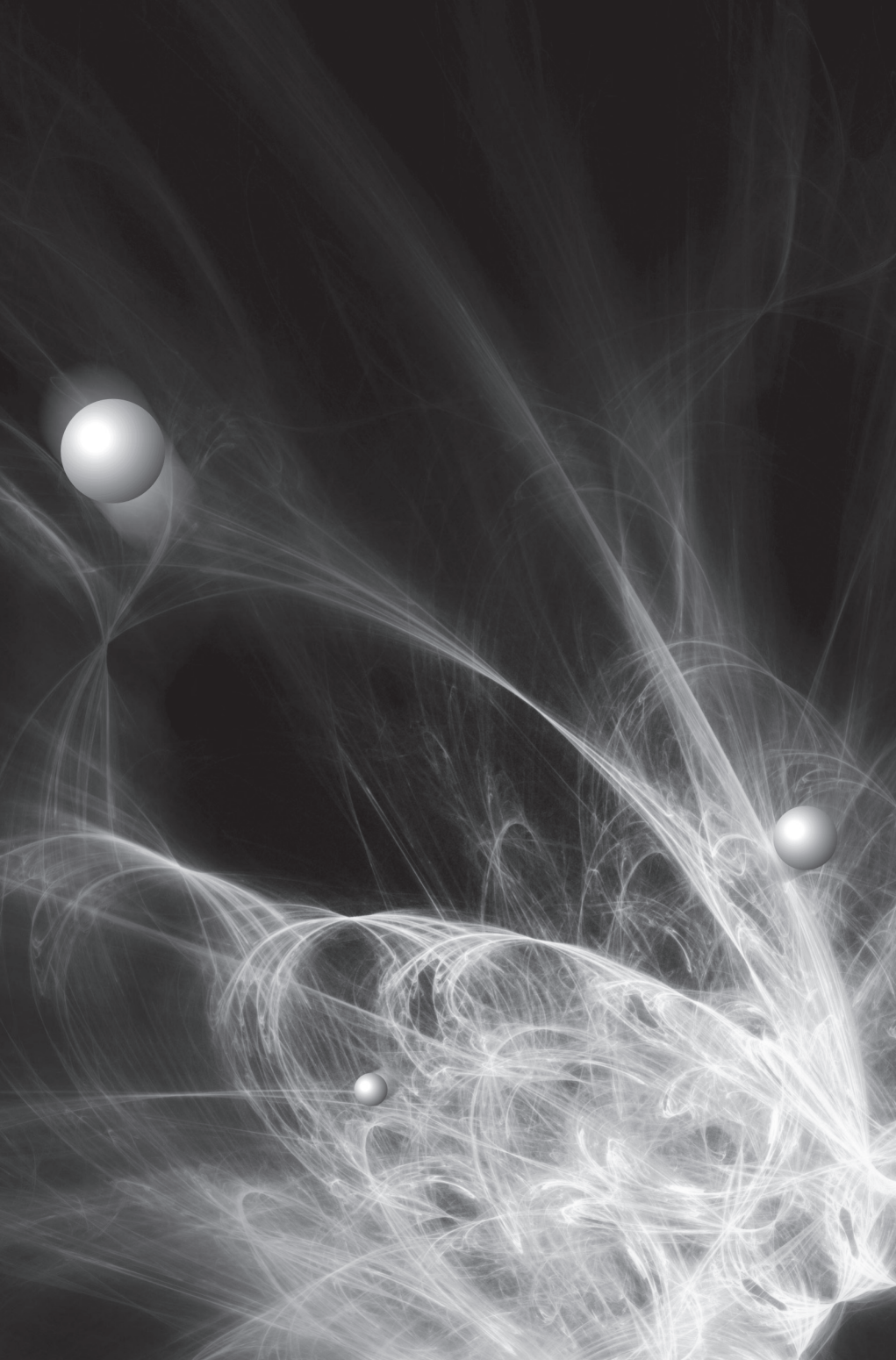
**MARKUS
HEITZ**

KOLEKTÖŘI
Operace Vade Retro

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

KOLEKTORI
Operace Vade Retro

**MARKUS
HEITZ**

KOLEKTORI
Operace vade Retro

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání
Collector – Operation Vade Retro

Přeložila Zuzana Schönová

Copyright © 2013 by Wilhelm Heyne Verlag, München, in der Verlagsgruppe
Random House GmbH, Germany

The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany
(www.ava-international.de)

Translation © Zuzana Schönová, 2014

ISBN 978-80-7243-745-0

*Pro Paula,
starého hráče her na hrdiny,
který s námi procestoval nesčetné vesmíry
a už nás předešel na onen svět*

PŘEDEHRA

26. srpna 3042 A. D.

SYSTÉM: GALLOWAY

MÍSTO: V BLÍZKOSTI PLANETY HAKUP

[MAJETEK: GUSA, AKTUÁLNĚ STÁLE POD OCHRANOU]

Pokud existovalo nějaké místo, které Fredinald Zumi znal a které se navzdory mnoha uplynulým letům pevně vpálilo do jeho mysli, byla to tato bílá hala, intenzivně vonící klinickou čistotou a dráždivě znepokojující matoucí neposkvrněností. A přesně tam se nyní znovu nacházel, krok od ozbrojeného Kolektora, který ho tenkrát unesl z Hakupu.

Není to sen. Vrátil jsem se tam, kde to začalo!

Zumi byl *první kontakt*, první člověk, který oficiálně padl do mechanických drápů těchto ahumánců. Tenkrát, když ještě nosil titul *předseda Mezihvězdné obchodní komise* a lidé ještě mylně nazývali bytosti v mohutných brněních Samaritány.

1. ledna 3017 se jeho život rázem změnil: Ahumánci se objevili na planetě Hakup a vzali ho s sebou. Ne proto, aby uzavřeli obchodní smlouvu s GUSA, jak si nejprve myslel, nýbrž jako objekt pozorování.

Který rok to teď máme? 3035? Nebo víc? Zumiho pohled bloudil halou.

Úplně ztratil cit pro čas a jen ze stárnutí svého obrazu v zrcadle mohl vyčíst, jak plyne měsíc za měsícem, které trávil pod osobní ochranou jednoho Kolektora.

Vlasy mu v zajetí zešedivěly, příležitostně si je stříhal stejně jako vousy. Běžový oděv, který nosil, připomínal kaftan. Víc toho od ahumánců nedostal. Ani spodní prádlo ne. V malé kapse nosil špunty do uší, vlastnoručně vyrobené z utěšňovací masy, a příležitostně je používal.

Zumi předpokládal, že slouží jako trofej. Jako majetek. Směs domácího zvířete a poháru pro vítěze. Proto doprovázel Kolektora na jeho cestách, navštěvoval planety, které padly pod ochranu ahumánců, a z okna kosmické lodi nechápavě a zaraženě sledoval, jak se měnily světy, na nichž cizinci vyhlásili svou vládu. Utrpení.

Několikrát se pokusil o útěk. A dvakrát o sebevraždu.

Ale Kolektor ho pokaždé oživil, svými vynikajícími operačními možnostmi ho sflikoval a odstranil všechny škody na jeho těle. Bolest, kterou při tom Zumi vytrpěl, mu zabránila, aby k tomu nechal dojít ještě jednou. Zdálo se mu to nesmyslné.

Od té doby hledal příležitosti, jak by se dostal k nějakým vědomostem o svém strážci. Ale navzdory dlouhé době spolubytí se nenaučil nic – písmo ani základy řízení lodi nebo něco o technice. *Exotický, v neznalosti držení pokojový psík, kterého neuvařili.*

Zumi věděl, že Kolie, jak zněla jejich přezdívka, pojídají lidi.

S perfidním, perfektně organizovaným systémem chovali homo sapiens na obsazených planetách a zvyšovali fertilitu žen, porodnost a počet dětí v těhotenství přinejmenším na tři.

Zumi ještě nevěděl, zda považují lidské maso za delikatesu, drogu nebo standardní krmení. *Jsem svačinka na dvou nohách, myslel si trpce, mohou mě kdykoliv sníst, když jim půjdu na nervy. Ale pak by to konečně taky skončilo.*

Klusal za titanovým brněním, v němž vězel jeho osobní Kolektor.

Na tmavém, neurčitě olivovém pancíři viděl dráty a vedení, jejichž pozici a stav znal z paměti. Nanomotory tiše bzučely, při dopadu ocelových bot to kovově zarachotilo. Povrch brnění působil výjimečně vyčištěně a vyparádně.

Mají k tomu nějaký zvláštní důvod?

Co číhalo v neuvěřitelně odolném brnění, to Zumi nevěděl. Duch, umělá inteligence, ahumánci, jiní lidé? Poslední domněnku zavrhl.

Ve světlé, bíle osvětlené hale se jako naposledy nenacházelo nic – kromě dalších Kolektorů.

Ale Zumi si všiml nápadného rozdílu: shromáždilo se jich daleko méně. Jedenáct. *Z o něco víc než stovky. Proč tak málo?*

Všechny pancíře měly vlastní gravury a znaky, tu a tam se lišily barvou

a tvarem, a proto bylo možné Kolektory jednoduše rozlišit. Společně jim byly pouze tornistry na horních zádech a zakulacené helmy, které se vepředu lehce sbíhaly do špičky. Hledí se černě a neproniknutelně odrážela od bílé barvy okolí. Zumi se nikdy nesměl dozvědět, co se nachází za nimi. Ani náznakem ne. I zde sahala jeho představitivost od kamer až po extraterestrické obličejce.

Viděl mohutné meče houpající se na bocích. Od rukojetí vedl tenký kabel do širokého, těžkého opasku. Byla-li energie elektrických obloukových zbraní aktivována, prořízla zářící ostří skoro každý materiál. Zumi ještě nezažil, že by na něčem ztroskotala. Mimoděk si strčil chrániče do uší. Netlumily kompletně, ale stačilo to, aby zabránily škodám.

Jeho Kolektor pochodoval ke shromážděným, kteří utvořili kruh, a zapojil se do jejich formace. Hned poté se rozezněly brumlavé zvuky, jako by najednou slyšel ultrazvuk cetanického netopýra, doprovázený defektní cirkulárkou a dvacetihertzovým bzučením.

Díky zátkám do uší snášel Zumi čekání uvolněně. Hluboké kmitání ho svědilo, rozvíbrovalo mu šaty. Bez ochrany uší by se byl s křikem zhroutil na kolena. Lidský sluch řeč Kolektorů naprosto přetěžovala a on se ani nepokoušel najít v těch tónech nějaký smysl.

Porada nenadále skončila.

Zumiho Kolektor zvedl ruku, opancéřovaný prst se vymrštil do výšky a pokynul mu blíž.

Přestávka na kávu? Dostali hlad? pomyslel si sarkasticky a dal se poslušně do pohybu. *Každý si může ukousnout.*

Před ním se otevřela mezera. Vydal se doprostřed kruhu a prohlížel si temná hledí ahumánců... Ať už to dělali čímkoli – civěli na něho! Cítil to!

„Co?“ zeptal se netrpělivě. „Co ode mne chcete?“

Bílé stěny haly se rázem změnilly v obrazovky, stejně jako naposledy. Spojení a krátké filmové sekvence sestávaly ze sestřihaných relací zpráv.

K jeho údivu se v příspěvcích navzájem obkličovaly stejné torpedovitě-sekerovité lodi, pálily na sebe a zarputile bojovaly. Příležitostně se obrazem přehnal i kosmické lodi, torpédoborce a křižníky různých koncernů a států, ale rozhodující boje vybojovávaly lodi tříd *hough* a *bigger*. Vypadalo to jako bratrovražedná válka.

Tak se Zumi dozvěděl, že Kolektoři byli poraženi vesmírnou flotilou Spojených lidských národů létajících do vesmíru a jejichmi nelidskými spojenci. Tito přátelé lidstva byli odštěpenou frakcí Kolektorů, jak se zdálo, a říkali si Wyverové nebo Opatrovníci.

Zumi pochopil, že těch jedenáct ahumanců kolem něho jsou poslední přeživší agresoři. *Tak se časy mění.* Zle a spokojeně se usmál, snažil se však o zdrženlivost. Z jeho trýznitele se stal štvanec.

Kolektoři se nacházeli na ústupu. Jak ukazovaly zprávy, nevzdávali se bez boje planet, které vzali pod ochranu. Houževnatě se bránili. Ale víc a víc podléhali.

Další filmová sekvence sestávala naproti tomu ze sestavených vzorků dialogu.

„Zumi. Musíš // pro nás převzít vyjednávání,“ ozvalo se z neviditelných reproduktorů haly jednou ženskými, jednou mužskými hlasy, což činilo naslouchání obtížným a zároveň zvláštním, přes nesmírně závažný obsah. Rychle se střídající obličej se sekvence měly přímo uměleckou úroveň.

„Budeš // náš vyslanec a poprosíš u U.S.N.O. o milost. Podrobíme se // lidstvu a jeho // rozsudku. Výměnou // uvolníme naše dobyté světy a nabídneme naše technologie. Bez // výhrad. Můžeme // lidstvo // zavést// do nové éry. Cestování nadsvětelnou rychlostí // bez biologických následků. Novou technologii // pohonu. Novou medicínskou // technologii. Všechno, po čem // lidstvo v posledních dekadách dychtilo, vám věnujeme. Výměnou za naši // existenci. Musí být zabráněno // aby nás // Wyveři // zahladili. To // je naše *jediná* podmínka.“

Sekvence skončila a stěny se vrátily zpátky do své studené, lhostejné bělosti.

Zumi se pokusil uspořádat přemíru informací, které jako by ho převálcovaly. Nevěděl nic o Wyverech, nic o stavu lidstva po dlouhé válce a odporu proti Koliím.

Ale pochopil: *Budu smět na svobodu!* „Jak odcestuju k vyjednávání?“ zeptal se a gestikuloval, aby mu lépe porozuměli.

Na stěnách se znovu objevily pospojované útržky obrazů a řeči.

„Obstarali jsme ti stroj. // Čeká v hangáru. // Poletíš na Zem a promluvíš // se zástupci vlád a koncernů,“ přikazovali mu muži, ženy a děti z mýdlových oper, zpráv, reportáží, filmů a sitcomů a měnili oslovení.

„Předestřeš jim nabídku. // A poté se vrátíš // na místo, které jsem ti naprogramoval do navigačního počítače. // Na těchto koordinátech obdržíš další pokyny. // Poselství a přesné instrukce // a rovněž některé z našich // technických přístrojů na důkaz // naší upřímnosti jsou rovněž v lodním počítači. // Prostuduj je na své cestě.“

Jeho Kolektor udělal krok stranou, aby Zumi mohl opustit kruh.

„Jdi, příteli. // Zanes světlo k lidstvu a // osviť je naším vědění. // Kéž je s tebou síla.“

Zumi zřetelně přikývl, aby Kolektoři viděli, že pověření přijal.

Na druhém konci haly se otevřela přepážka.

Z ní se objevila malá kosmická loď: neobyčejně zvláštní *Starscream Mark III*, s nímž mohl díky jeho výkonnému naprogramování letět i jen jediný muž. Spolehlivý a ke všemu připravený skokový pohon neobyčejně urychlí Zumiho cestu.

Cena lodi byla zhruba dvě stě osmdesát milionů toiů. Přesto to jako odškodnění za mizerné nakládání v posledních letech zdaleka nestačilo.

Za týden budu na Zemi! Na svobodě! Zumi rozvážně opustil kruh a přinutil se neběžet. Chtěl ven z bílé místnosti, z ochrany své Kolie, pryč od civících černých hledí, za nimiž číhalo všechno možné.

Dlouhými kroky měřil místnost a neotáčel se, jako by pohled zpátky mohl zničit všechno krásné, co v něm pulzovalo.

Hangárová přepážka už nebyla vzdálená ani deset metrů.

Při každém úderu srdce počítal Zumi se zabručeným rozkazem nebo s tlapači na stěnách, které se posměšně rozkřičí, že to byl všechno jen žert. Aby pozlobili pokojového psička.

Ale nestalo se.

Zumi došel k hangáru.

Chvatněji než dosud šel otevřenou úzkou nákladní rampou nahoru a s dlouhým výdechem stiskl knoflík uzavíracího mechanismu.

Průvlak se bzučením sjel, tlusté svorníky se s klapnutím uzavřely.

Zumi si vyndal špunty z uší.

Náhle ho přepadly obrovské pochybnosti o důvěryhodnosti zadavatelů.
Jak mohou vědět, že svůj džob vykonám?

Nebo dali Kolektoři na palubu bombu?

Ukryli biologické bojové látky do krytů?

Nebyla trojským koněm ta *nabídka*, ale *lod'*? Pozvolna chápal, jaký potenciál nabídka má – a jaká výbušná látka v ní dřímá.

Předám-li nabídku, koncerny se na ni okamžitě vrhnou, pomyslel si. *2OT rovněž.*

Co v prvním okamžiku vypadalo jako ultimativní a totální vzdání se Kolektorů, neznamenalo ve skutečnosti nic jiného než otrávený dar, trojského koně, který určitě vyvolá roztržku mezi státy a korporacemi. To by mohlo být zhoubnější než dosavadní válka proti ahumáncům. Už jen to, že se Kolektoři pustili do vyjednávání, mu připadalo podezřelé.

Nebo to bylo přece jen zoufalství – pokud tento pocit vůbec znal?

Zumi se zadumaně vydal do úzkého kokpitu *Starscreamu*, posadil se a připoutal se.

Obslužné prvky se daly pochopit intuitivně, aktivovaný palubní počítač čekal jen na uvolnění. Stisknutím tlačítka mohl vyvolat naprogramovanou trasu. Zumi se musel po přechodu do interimu pouze opřít a zkrátit si týden času.

Pak budu na Zemi. A co tam? Zamyšleně pozoroval startovací tlačítka, které chránila zajišťovací lišta z ocelového plexiskla.

Přepadla ho myšlenka, že by se měl jednoduše vzepřít tomu, že odletí se *Starscreamem* k Zemi.

Mohl bych vystoupit a nechat se od nich sežrat. Ať si najdou někoho jiného, kdo srazí lidstvo do záhuby.

Zumimu se vteřinu za vteřinou zdálo jeho spontánní vnuknutí lepší. Po první euforii, že ho pustí na svobodu, následovalo vystřízlivění a poznání, že patří k novému plánu Kolektorů.

Ale toho se nechtěl zúčastnit.

Zumi se zhluboka nadechl, vydechl, nadechl – pak jeho prsty otevřely poutací pás. Pojal rozhodnutí, které bude znamenat jeho ortel smrti. Pokojový psíček odepřel po desetiletích zajetí poslušnost.

Vstal, uhladil si kaftan, znovu spustil rampu a opustil loď.

Ahumánci teď stáli v lehce zahnuté řadě, hledí upřená na přepážku, v níž se objevil Zumi.

„Já se toho nezúčastním,“ zvolal a skočil na kovové desky. „Ať už chcete uskutečnit jakýkoliv plán, já odstupuju. Odpravte mě, sežerte mě

nebo si se mnou udělejte, co chcete. Já toho mám dost! Smrt je lepší než můj osud!“ Prál si mít zbraň, aby na ně mohl zaútočit. *Abych kousl ruku, která mě krmí, ať zůstanu u metafory. A jak bych kousal!*

Ozvalo se pronikavé, modulované pískání, které se zařízlo Zumimu do mozku. Bylo hloupé, že si v kokpitu vyndal špunty z uší. To se mu teď vymstilo.

Ale nebyl to nikdo z Ahumánců, kdo se dorozumíval komplexní řečí se sobě rovnými.

Kolektoři se pohnuli, helmy se obracely vpravo a vlevo. Zdálo se, že se neviditelnými pohledy dohadují nebo hledají příčinu.

Pískání neustávalo.

Lodní varování?

Zumi viděl, že se bílé stěny po jednom gestu jeho Kolektora změnilly v monitory.

Tentokrát nabídly pohled do okolního vesmíru.

Zumi viděl Hakup, svou rodnou planetu, před níž se vznášely různé lodi třídy *hough* a *big*. Malá flotila zřejmě sevřela a obklopila svět. V pozadí rozeznal navíc dva křižníky kategorie *bigger*. Působily nenápadně, ale ve skutečnosti byly čtyři kilometry dlouhé, široké a vysoké. Měly typický torpédovito-sekerovitý tvar.

Uprostřed shromážděných *houghů* se vesmír rozplýval, jako by velké vedro dokázalo zdánlivý vzduch přivést k mihotání. Pak hvězdy na tom místě zmizely a všechno se setmělo, zčernalo, hluboce ztmavlo.

Zumi sledoval, jak se lodi Kolektorů vzdalovaly. Nevypadalo to jako uspořádaný manévr, nýbrž jako holý, uspěchaný úprk. *Co je k tomu mohlo přimět? Útok lidsko-wyverské flotily?*

Radoval se, že je na řadě osvobození jeho vlasti, a krátce si pohrával s myšlenkou, že popadne jeden meč a napadne svého Kolektora, ale zbraň byla pro muže, jako byl on, moc těžká. Stáří a dlouhý pobyt ve vesmíru ho oslabily.

Netrpělivě čekal na přechod lodí z interimu – ale nestalo se tak.

Místo toho se z pochmurného vesmíru vymrštila černá chapadla a bičovala nejbližší lodi Kolektorů. Jakmile zasáhla kov kosmických lodí, začaly z boků šlehat jiskry, vysílaly míle dlouhé fontány hvězdiček do vesmíru a osvěcovaly okolní lodě.

Kolem trupů napadených lodí se roztančil modrý oheň, stěny se promáčkly, jako by uvnitř panovalo vakuum.

Zumi takovou zbraň ještě nikdy neviděl, v žádné bitvě, jíž byl svědkem. *Panebože! Co je to?* To vysvětlovalo, proč se Kolektoři nových spojenců lidí tolik báli. Zřejmě to s tím úkolem–nabídkou mysleli přece jen vážně?

Z temné nicoty se vysunul pyramidový útvar. Délka jeho hran musela být několik kilometrů. Sestával z devíti různě velkých segmentů a vypadal stejně velký jako jedna z *big* lodí Kolektorů. Zářil zlatě a měděně. Gigantické průzory se otevřely a nasávaly čern, z níž přišel. I ničivá chapadla byla stahována zpátky a v tom zpátečním pohybu ještě kolem sebe tloukla a zasáhla dvě další lodi *big*.

Houghy začaly mezitím plivat raketové a jiné salvy. Střely zasáhly vnější obal, roztříštily se a rozbily se o něj, aniž by Zumi spatřil viditelné škody.

Zlomyslně se usmál. *Ted' ochutnáte strach, který jste tak velkoryse šířili mezi námi.* Pomalu šel zpátky. Soucit mu byl tak vzdálený, jako je vzdálené pozemské slunce od středu Mléčné dráhy.

Zumi chtěl nyní přece jen do *Starscreamu*, aby kosmickou loď za spoustu milionů zajistil pro sebe jako možnost návratu. Protože na sobě neměl ochranný oděv, stačila by nepatrná dírka v lodi Kolektorů, aby se udusil. To by se tak krátce před jeho svobodou pokud možno stát nemělo. Přitom se díval střídavě k ahumáncům a na stěny, aby sledoval dění ve vesmíru.

Divil se, že se neukázala žádná flotila SLLV. *Asi čekají, až Wywerové vyřadí největší kolosy protivníků.*

Pyramida letěla netečně dál. Přitom se točila kolem vlastní osy, jako by se stavěla na špičku, a připomínala káču. Jednotlivé z devíti segmentů přitom skutečně začaly rotovat.

Zumiho se zmocnil nedobrá pocit, že uvnitř lodi Wyverů byl nastartován stroj, který se nabíjí a připravuje se k mohutné explozi, ke zničujícímu úderu...

Ted' se ze všech směrů sypaly proti pyramidě salvy: Oblaka raket svištěla vesmírem a tahala za sebou bílé paprsky zplodin, malovala linky mezi hvězdy. Červené a zelené lasery se blýskaly a vrhaly se proti šikmému,

zlatě-měděnému trupu. Byly tečovány a roztřepeny. Granáty vybuchovaly ve vteřinovém taktu na povrchu a tvořily malebné červeno-oranžové výbušné květiny, které rozkvetly a zahynuly.

Kolektoři shromáždění v hale spolu teď hovořili.

Zumi si chvatně strčil špunty do uší. Nikdo už mu nevěnoval pozornost. Debatovali a gestikulovali s hranatými pohyby.

Pyramida byla dál rezistentní proti jakékoliv snaze o poškození. Sunkula se zničující bouří laserů, výbuchů a tříštících se projektilů. Teď už rotovaly všechny segmenty jeden kolem druhého.

Zumi dosáhl propusti. Posledním pohledem na stěny-monitory zjistil, že lodi *Hough* skáčou ze systému. Vzdaly se a nechaly *Biggery*, aby prováděly manévry odvracející pozornost.

Polkl. *Když mizí, musejí být zbraně Wyverů extrémně nebezpečné!* Zumi uhněl podruhé po nakládací rampě vzhůru, v panice třískl do zamykacího tlačítka a pádil do kokpitu. Málokdy ve svém životě utíkal rychleji.

Strach, se kterým se potýkali Kolektoři, se zmocnil i jej. *Musím odtud okamžitě pryč!* Ať pyramida prokazuje svoji ničivou sílu, až se on dostane do bezpečí. Na to, že by jeho loď v sobě mohla nést skrytou bombu nebo něco ještě horšího, už nemyslel.

Neváhal, vrhl se do křesla, připoutal se a zároveň zvedl bezpečnostní kryt nad aktivačním spínačem. Jeho chvějící se prsty sklopily malou páčku.

Světlo v hangáru zčervenalo.

Na obrazovce se míhal sled neznámých písmen a symbolů, pak dvakrát zamrkaly a zhasly.

No výborně. Zumi se bál, že mu ahumánní technika ještě připraví potíže. Ať už rozhodující části lodi navrhl původně kdokoliv, nebyli to lidé. Ale to se stávalo často.

Pohonné mechanismy *Starscreamu Mark III* se s řevem probudily a vyletovací propust před krátkou tlamou se rotujíc otevřela jako clona duhovky.

Lodí Kolií otrásla mocná rána.

Zumi si napřed myslel, že je nějaká chyba na zavěšení vesmírné lodi. Ale vnější mikrofony přenášely šeredné kovové sténání. Enormní síly působily na vnější obal a na vnitřní strukturu.

Ve stejném okamžiku se polovina hangáru utrhla, jako by jí shora projel nějaký obrovský kyj. Kdyby byla příď *Starscreamu* o dva metry delší, hnal by se Zumiho kokpit v malých, praktických kouscích šrotu jako konfety z kosmické lodi vakuem. Rázem zavládla dekomprese, dva Kolektoři zavířili kolem kokpitu a svištěli do vesmíru.

Podíval se dírou ven, do inferna, které se tam prostíralo.

Obávané lodi Kolektorů, kdysi pokládané za skoro neporazitelné, se hnaly vesmírem s děrami po střelách. Jiné se bez výbuchů rozpadaly, zahalené do purpurového světla vycházejícího z pyramidy. Lod' Wywerů trosky nasávala.

Bohové Uaosuhu! Co je to za zbraň? Zumi cítil, že má vlhké a studené ruce. *Oni mě jednoduše nasajou s nimi.*

Fialové světlo nyní dopadlo na zničený hangár.

Starscream reagoval pronikavým varovným tónem, zároveň se dostavilo jemné vibrování zasahující každou část lodi. Lehké chvění se změnilo ve viklání, potom v lomcování, které se dál stupňovalo.

Roztrhá nás to jako ty ostatní. Koutky očí viděl Zumi další malou varovnou dekompresní lampičku: Nakládací průvlak se otevřel. Někdo šel na palubu *Mark III*.

Ještě tohle! A já jsem si myslel, že jsem se Kolektorů zbavil. Rychle zamkl kokpit a předsezval si, že zbytek lodi příležitostně odvětrá a proklaté Kolektory vyfoukne ke hvězdám. *Nebo nejlíp do interimu. To nepřežijou. Ale předtím...*

I když Zumi věděl, že to není dobrý nápad a že při tom možná zahyne, dotkl se tlačítka pro nadsvětelný pohon, ačkoliv se nacházel ještě uvnitř mateřské lodi.

Jinou možnost neviděl, když chtěl zachránit sebe a *Starscream*. Raději zemře při svém pokusu, než aby ho záhadná zbraň rozložila na kousky do puzzle.

Na obrazovce znovu zaplanula hieroglyfická znamení, tančila a cukala sebou pod vlivem wyverí zbraně, kroutila se. Pravděpodobně si stěžoval počítač, že se nacházejí blízko nějaké překážky, která by mohla při zážehu SDV pohonu utrpět těžké škody.

„Tak dělej!“ vykřikl Zumi a nechtěně poskakoval ve vzpouzejícím se pilotním křesle sem a tam. V panice několikrát praštil do tlačítka, jako

idiot dokonce pěstí, jako by přitom šlo o sílu – a loď konečně zažehla skokový pohon.

Zumi pocítil oznamovací pálení ve spáncích a v šíji a bojoval, aby udržel pod kontrolou svůj svěrač.

Okolí světlalo a světlalo, začalo být palčivě a oslnivě bílé.

Starscream se úprkem vrhl do interimu.

PRVNÍ JEDNÁNÍ

*„Někteří jsou nazýváni hrdiny.
Za něco, co udělali jen ze zoufalství.
To je nanejvýš nefér ve srovnání s těmi,
kteří chtěli něco ovlivnit a nepozorovaně
ztroskotali.“*

ZUMI, předseda Mezihvězdné
obchodní komise Hakupu

První scéna

31. srpna 3042 A. D. (Pozemského času)

SYSTÉM: LACAILLE 9352

PLANETA: HAIL (MAJETEK GUSA)

MÍSTO: 34 MIL JIHOZÁPADNĚ OD HAIL-CITY

„Chvalte Pána!“ zvolal muž v bílém kněžském rouchu, na jehož prsou se skvěla ohebná LED obrazovka. Na ní plál v touze po efektu hořící kříž v trvalé smyčce. Hlavu měl zahalenou ve světlé kuželovité kapuci. Dva otvory v ní mu umožňovaly vidění. Na jeho pravé paži se skvěla páska s emblémem GUSA. „Dnešní noc je nocí spravedlivého hněvu!“

Jeho jasný, silný hlas se rozléhal sálem, v němž se shromáždilo čtyřicet dalších zakuklenců. Seděli trochu nedůstojně na postarších aluminiových skládacích židličkách, zato měli na sobě čistá bílá roucha a masky, přes ně byli opásaní tmavozelenými kevlarovými pancíři a přinesli si zbraně, které zřejmě pocházely ze zásob lokálních trooperů GUSA.

Čaroděj vzal ze stolku před sebou velkorážní rychlopalnou pušku řady *Impact* a lhostejně si ji dal na rameno. „Dnes je noc, v níž s hněvem vyjdeme ven a zapálíme sídliště uctíváčů koní z Alfa Centauri. Na Hailu je nepotřebujeme. Hodíme jejich směšnou sochu koně i jejich mrtvoly do vulkánu. Do našeho dobrého pekelného ohně, do něhož pohroužíme všechny hříšné duše. Takový je zvyk a tak to uděláme!“

Maskovaní freneticky vyřvávali svůj souhlas. Upírali pozornost na imperiálního čaroděje Hailu, vůdce místního Ky-Klos-Klanu. Mumlali na souhlas, zvedali pěsti a do toho se ozývalo bzučení nabíjených energetických zbraní.

Čaroděj ukázal z okna. „Nikdo je nezval, aby přišli k nám na Hail. Jsme dobří křesťané, následovníci Pána, od narození nadřazení nad všemi

ostatními. Kdo se k nám nehodí a nepodvolí se, bude odstraněn. Přátelsky jsme je žádali, aby konvertovali nebo opustili Hail. Ale chtěli to?“

Sálem hřměly vzrušené výkřiky „Ne“.

„Právě, bratři a sestry! Oni NECHTĚLI. Trpělivost, kterou nám uložil Pán, je pryč. Teď budou muset žít s následky!“ Imperiální čaroděj namířil ústí *Impactu* na dvojité dveře proti sobě. „Vy kročme ven a nastolme znovu Bohem daný pořádek.“

Členové Ky-Klos-Klanu se zvedli ze svých míst. Sdružení vzniklo ze zaniklého Ku-klux-klanu a pokračovalo v tradicích militantního pohrdání. I na Hailu.

„Ach ano: A nikdo si nenechá nic pro sebe. Všechny cenné předměty a nalezené toie půjdou do sbírky. Domy vypálíme teprve, až bude všechno drahé venku.“ Vůdce obešel stolek a postavil se do čela houfu.

Právě došel k východu, když se dveře před ním rozletěly.

Na úzké verandě před ním stál starší muž s vyžilým obličejem, třídenním strništěm a dlouhými černými vlasy, které mu v pramenech visely přes ramena. Bledě zelené oči připomněly čarodějovi pijana, který propil valnou část svého rozumu. Jednoduchý šedý plášť, který skrýval každický kousíček oděvu pod ním, překypoval planetární špinou. Musel jet nějakým vznášedlovým kolem, i když atmosféra právě překypovala těžkými grafitovými částicemi.

Když neznámý spatřil skupinu, usmál se a zvedl pravou paži. V prstech držel lístek, na nějž si zřejmě velmi staromódně poznamenal adresu. „Jsem na Hailu nový a chtěl jsem k vám nakouknout.“ Jeho bas zněl jako orašplovaný kov korunovaný kouřem a whisky a vynikal tak nízkými frekvencemi, že se to zarývalo až do morku kostí. Mluvil rozvážně, jako by měl všechen čas vesmíru. Skupina ozbrojenců na něho očividně nezapůsobila. „Věřící, kteří radikálně zastupují své názory, to mám rád.“

Čaroděj se zarazil. „Oh, dnes je to špatné. Právě jsme chtěli... vyrazit.“ Postoupil kupředu a chtěl ho odstrčit stranou. „Přijď zas zítra. Teď se to právě nehodí.“

Neznámý kývl směrem k rychlopalným puškám, aniž by se pohnul. „Jdete proti pohanům?“

„Amen,“ zvolal někdo ze skupiny horlivě. „Bůh nás v noci spravedlivého hněvu posílá proti šukačům koně.“

Neznámý udělal krok stranou. Když ho minula polovina skupiny, řekl: „Jak to, že nazýváte svého předsedu *imperiálním čarodějem*?“

Dav se zastavil a zíral na něho. Špičaté kapuce tvořily veselý les připomínající chřest nebo nepomalované pylony. „Co?“ ozvalo se odněkud zmateně.

„Imperiálním čarodějem,“ opakoval cizinec klidně a vyšel na dva malé schůdky, které vedly vzhůru ke vchodu do sálu, aby ho bylo lépe vidět a slyšet. „To není právě křesťanské.“

Ted' se členové Klanu dívali jeden na druhého. Hlavy se otáčely sem a tam, roucha a masky šustily. Scéna v sobě měla cosi komiksového. Už scházely jen namalované otazníky nad jejich hlavami. Nikdo nemohl pronést nic na vysvětlenou, až nakonec kdosi zvolal: „Jeffe!“

Ukázalo se, že Jeff je čaroděj. Tiše zaklel, spěchal zpátky a postavil se před širokoramenného neznámého. Musel si jednou rukou přidržovat masku. Jinak by mu sklouzla.

„Existují taky označení *Velký drak* a *Velký kyklop*,“ mluvil neznámý dál, zkrřížil paže na prsou a ruce si vsunul do podpaží. „Drak je podle Bible synonymum pro ďábla. A kyklop je postava z pohanských příběhů.“

„To je prostě tradice.“ Jeff se pod svou maskou zatvářil udiveně a rozzlobeně. „Nebudeme tě nutit, abys s námi spolupracoval, ale mohu tě ujistit, že činíme všechno ve jménu Pána a že u nás nepřichází v úvahu, aby někdo byl i jen přibližně zpochybňoval jeho vážnost a jeho moc. Jsou to prostě jen... označení,“ podotkl důrazně, aby skryl, že to sám nevěděl. „Jak jsem řekl, právě nemáme čas.“

„Já vím. Šukači koně, které musíte odpravit,“ odvětil cizinec klidně. „Ještě jedna věc, abych tomu porozuměl: Proč jsou bílí protestanti od narození nadřazení jiným skupinám, podle Klanu? A utlačování černých, židů a katolíků, homosexuálů... jaký přesně má s nimi Bůh plán, který vy plníte?“

Jeff se na něho zamyšleně díval. Něco se mu na těch otázkách nelíbilo. Byly příliš kritické na někoho, kdo chtěl s Klanem spolupracovat. „Nevídel jsem už někdy tvůj obličej, bratře? A jak zní tvoje jméno?“ Namířil hlaveň *Impactu* na cizincův obličej. „Máš rád šukače koní?“

Muž se chladně usmál a zůstal tak klidným, jako by ho ohrožoval nevinný banán z Otrena-Balu. „Mám rád hodně věcí. Ale jedna věc je mi

odporná: Hloupost. A tím nemyslím dobromyslnou hloupost, nýbrž něco, jako jste vy.“

Teď na něho zamířilo ještě víc zbraní.

„Myslím *tohle*.“ Neznámý se opatrně pohnul dozadu a nechal klesnout ruce. Jeho tvrdý pohled klouzal kolem. „Jmenuju se Civer Black a přišel jsem na Hail jako nuncius ve jménu ministrátora, abych si udělal obrázek o událostech, které uvádějí půlku planety do vzpoury.“

Zbraně se okamžitě sklonily, ale Jeff na ně křikl, že je to trik, a dál mířil rychlopalnou puškou na Blacka. „A co děláme zlého?“ zvolal Jeff. „Přece to ministrátorovi může jen vyhovovat, když šukače koní...“

Black opět pomalu zvedl paže a ukázal jim sbalené pěsti, v nichž nyní jako kouzlem vězela malá, blikající dálková ovládní. „Nejsou to *šukači koní*, nýbrž lidé, a tudíž tvorové boží,“ vpadl mu Black řezavě do řeči. „Mohou být ještě pohané, kteří se koří koňskému bůžkovi jménem Pegason, ale ministrátor říká, že je máme přivést k naší víře, abychom zachránili jejich duše. A nezabíjíme je, když nechťejí konvertovat.“ Prohlížel si dav. „Jděte domů.“

„My to vidíme trochu jinak. Musíme té chátře udělit lekci, kterou nezapomene.“ Jeff byl nervózní. Pálily ho oči a dech mu čpěl pod kapucí kysele.

„Vy chcete ještě pořád vytáhnout?“ ujistil se Black.

„ANO!“ vykřikl dav.

„*Bůh* to chce.“ Jeff se usmíval. „Jak to teď bude dál?“

„Podám ministrátorovi zprávu.“ Black stiskl tlačítko přístroje v pravé ruce. S bzučením vzniklo skoro neviditelné silové pole, které rozechvělo vzduch. „A on uslyší, že jste všichni následovali čaroděje a byli jste posedlí jeho demony. Nebylo jiné cesty než...“

„Ty špinavá svině!“ Jeff vypálil, zasypal bariéru salvou.

Ale projektily se odrazily.

Ostatní Ky-Klos-Klanové pálili na nuncia, co zbraně daly. Kolem čaroděje se chvěly dlouhé i krátké ohně, smetly mu bílou kapuci. Objevil se muž s obyčejným obličejem a prořídilými šedivými vlasy. S křikem se kryl a zacpával si uši.

Spojené kulky ale rovněž ztroskotaly na silovém poli. První členové Klanu už se dali na ústup, chtěli utéct a odhazovali směšné kapuce.

„Prohřešujete se proti vůli ministrátora a proti Boží vůli. Neexistuje žádný větší démon než vlastní povýšenost. Od té vás spasím.“ Black stiskl tlačítko druhého přístroje. „Vade Retro.“

Před budovou explodovala zem v poloměru dobrých dvaceti metrů a vystříkla ve vysokých fontánách. Plaková vlna odmrštila muže a ženy, většinu z nich přitom rozerval na kusy. Žhnoucí střepy s ostrými hranami pronikaly torzy, pažemi a nohama, zraňovaly a zabíjely.

Zvířený prach znemožnil Blackovi výhled, těla narážela na silové pole a klouzala z něho. Na některých místech ulpěla krev, a jako kdyby se vznášela.

Když si byl nuncius jistý, že už kolem nepadají trosky a šrapnely, deaktivoval silové pole, které napájel malý generátor pod schody. Není nad dobrou přípravu.

Třesoucí se, pozvolna klesající závoj špíny byl cítit po hlině a krvi, po teplém masu a výbušném plastilitu, který páchl po anýzu. Tak to bylo vždycky, když nuncius Civer Black odpálil desetikilovou bombu.

A Black už mockrát nějakou odpálil, aby zjednal mír v obci nebo na planetách, ať už neoficiálně nebo oficiálně. Byla to část jeho mnohostranných úkolů. Prodloužená a osobní ruka ministrátora se zvedla a udeřila.

Před Blackem se prostíraly mrtvoly u detonačního kráteru, z valné části znetvořené, kouřící, pokroucené ostatky.

Necítil soucit. Jeff a jeho prost'áčci z Ky-Klos-Klanu promarnili svou šanci a neposlechli ministrátorovo nabádání.

„Kdo nechce slyšet, musí zemřít,“ mumlal Black a vytáhl generátor velký jako toast z jeho úkrytu. Malý strojek by déle nedokázal udržet silové pole. Jeho načasování stačilo tak akorát.

Black si odkašlal a odplivl, aby dostal prach z úst. Byl čas na drink ve městě. Poté přijde obvyklá návštěva v bordelu a v tetovacím krámku. Jeden viděl, když šel kolem, v hřišné čtvrti Hailu. Tam se cítil lépe než v pobočkách Hvězdné církve.

Ale než odjede do Hail-City, naloží mrtvoly a cáry mršin na malý nákladní vůz, oddýzuje je k uctivačům koně a krvavý kousek puzzle, který se kdysi jmenoval Jeff, včetně jeho doslovně rozprášených spolubojovníků, vyklopí bez komentáře na náves.

Nahoru na tu hromadu z cárů, látky a pozůstatků idiotů přijde zpráva od ministrátora s upozorněním, že církev je s to trvale chránit jen pravé věřící. Jemně představí zároveň ochranu a výhrůžku.

„Jestli potom nekonvertujou a neroztaví Pegasonovu sochu, tak nevím,“ mumlal Black a vytáhl z kapsy kabátu krabičku cigaret.

Značka se samozřejmě jmenovala *Holy Smoke* a vyráběli ji v továrnách Hvězdné církve. V reklamě se říkalo, že kdo ji kouří, nedostane rakovinu.

Skutečně, zázrak.

SYSTÉM: NEZNAMÝ

MÍSTO: KOYSI HVĚZDNÁ VÝZKUMNÁ STANICE

ŠIVDVA PEVNOST (V MAJETKU VÝCHODNÍ HVĚZDY,
VEDENÁ BANGASH INDUSTRIES)

NYNÍ: VESMÍRNÁ STANICE PARADISE (OBSAZENÁ
UPRCHLÝMI BETA-HUMANOIDY)

Cohlonn, jeden ze sebou zaujatých statných tygrů-beta, šel napřed a vedl svou návštěvnici loděnicí uvnitř stanice. „Ten nádherný kus parkuje naproti. Dostal se sem zhruba před dvěma standardními hodinami. Čerstvě opravený,“ referoval a zněl přitom rachotivě jako většina dravých kočko-zvířat-lidí. „Nasadili jsme na to své nejlepší techniky.“

Vznášecí jeřáby létaly kolem a zvedaly kontejnery. Na zdvihacích zařízeních visely ze stropu řetězy, háky a elektromagnety. Odněkud to syčelo, na jednom jako dům velkém dílu svařovali. Nahlas to praskalo a halou se vznášel typický pach horkého kovu.

Gravitační generátory byly zapnuté, takže nepotřebovali magnetické boty. V rourovitě, zdánlivě nekonečně dlouhé hale zrovna nepohybovali žádnými těžkými díly, takže se vzdali stavu beztlíže.

Clarissa Fairbanksová zvedla ruku a pomalu si přejela po čerstvě vyholené pleši, která ji dělala maskulinnější a pro většinu mužů neatraktivní. Nevzala si jednu ze svých početných paruk, protože nešlo o to, aby udělala zvláštní dojem. Obchod už uzavřel zadavatel. „To jsem tedy zvědavá,“ zamumlala.

„Na co?“ zeptal se Cohlonn a střídmým gestem ji upozornil na nízko visící kabel, aby se neuhodila.

„Na *Interception*.“ Vytáhla malý pad a vyvolala údaje o lodi. „Uvěřím tomu, teprve až ji uvidím. Tenhle stroj vůbec *nemůže* fungovat.“

Tygr-beta vrhl krátký pohled přes svá široká ramena. Jako ona vězel v masivním červeném skafandru, jehož otevřené hledí se dalo jedním rychlým pohybem ruky zavřít. Na emblému se ještě dalo přečíst *BaIn*, podle bývalých majitelů stanice. Tlustým fixem přes to bylo napsáno *Paradise*. „Co myslíš?“ zeptal se a zvědavě vrčel.

Měla bych s tím méně hausírovat. Clarissa supěla. „To není tak důležité. Nijak se tě to netýká.“ Ještě jednou přeletěla údaje. „Prostě na to zapomeň.“

Interception byla malá loď s tlustým vnějším pláštěm a obrovským regulérním pohonem, který umožňoval rychlý útěk, ale bez možnosti SDV. Na dlouhé trasy se loď nehodila, spíš na odvážné sprinty mezi poli meteorů. Přesně to pravé pro piráty, pašeráky a malé lupiče, kteří se specializovali na luxusní jachty.

Přesto vězelo v břiše lodi nesmírné množství dodatkových výrobníků energie a další motor, který se nepoužíval pro pohon.

Její zadavatel zaplatil spoustu peněz, aby převzala na palubě velení. Polovina mužstva, už se nacházela na lodi, druhou půlku přivezla s sebou. Clarissa neměla ráda létání s neznámou posádkou, a už vůbec ne na takto zvláštní kosmické lodi. Přinutily ji k tomu peníze.

„To je pravda. Nic mi do toho není.“ Cohlonn se zlobil a zastavil se před ochrannou vakuovou přepážkou. Zadal kód a otevřel ji. „Prosím, kapitáne.“ Tygří oči si ji měřily, ale otázky, které ho očividně zaměstnávaly, mu nepřešly přes rty.

Clarissa se zlobila, že vůbec tu poznámku udělala. Na vesmírné stanici, kterou vedly zběhlé bety, znamenal každý druh informací moc.

Nechtěla vědět, k jakému koncernu Cohlonn kdysi patřil. Podle jejího názoru byla *Paradise* zasvěcená zkáze, i když se mišmaš bet oddával klamně jistotě, že je jejich dvě ukradené lodi plné jaderných hlavic chrání před útokem koncernů. *Čím rychleji budu venku, tím budu šťastnější*.

Tygr-beta se zastavil před průchodem. „Můžeš mi prozradit ten trik, jak jsi to tenkrát provedla? Když jste udělali ten nájezd proti United Industries?“

Vzdychla. Už nedokázal potlačovat svou zvědavost. Její prokletí bylo, že jako by půl vesmíru znalo její historii. Bylo to snad tou pleší, že ji vždycky poznali?

Clarissa patřila ještě před dvěma roky ke Královským přepadovým jednotkám, ke sdružení šlechticů, kteří o sobě smýšleli v tradicích ušlechtilých pirátů – pokud kdy ušlechtilí piráti vůbec existovali. V první řadě přepadávali fialičky a lodě velkých koncernů, při vhodné příležitosti však napadali i neopatrné státečky.

Příjmení Fairbanksová přijala, když od nich odcházela. Poté co viděla prastarý pirátský film s jistým Douglasem Fairbanksem. Zdálo se jí, že se to hodí. Správně se jmenovala Clarissa Jeanne Madelaine baronesa de Contignac a pocházela z francouzského šlechtického rodu.

„No jo. Vlítli jsme tam a zase ven,“ odpověděla stručně. Nechtěla tu historii vyprávět po tisíci. A už vůbec ne Cohlonnovi.

„Rozumím.“ Uvolnil jí cestu. „Třeba někdy jindy a v intimnější atmosféře?“ Tmavé, lákající předení objasňovalo, co mu tane na mysli.

Se mnou se nevyspíš. Já nejsem krmení pro kočky. Clarissa mu věnovala okouzující úsměv. „Spíš ne, můj milý. Já jsem na ženské.“ To byla sice lež, ale pomohlo jí to z úzkých.

Prošla kolem něho do oddělené části hangáru a stanula před *Interception*.

V prvním okamžiku se nahlas rozesmála. Tvar lodí vypadal podivně, takřka směšně. Připomínal tělo včely, na němž byla po straně přilepena malá špička šípů: kokpit. Museli ho připevnit dodatečně. Mnoho otvorů na vnějším plášti nebyly díry po vstřelech, nýbrž spousta řídicích trysek, s nimiž bylo možné provádět nenadálé manévry.

Ježíši a Jidáši! Do čeho jsem se to pustila! Clarissa měla dojem, že se konstruktéři při navrhování každou půlhodinu střídali. Jen tak si člověk mohl vysvětlit podivně splichtěný, náhodně působící zevnějšek. Pohon jako kdyby přilepili a byl jednou tak velký jako trup. To sice dodávalo lodi vysokou rychlost, dělalo to ale z výstupních otvorů plazmového paprsku snadný cíl.

Clarissa *Interception* s nedůvěřivým úsměvem obkroužila.

Na kýlu, šikmo pod kokpitem, sedělo cosi, co připomínalo zaklapnutou solární plachtu.

To musí být ono! Zvědavě vstoupila pod vypasený trup lodi, který voněl po rozpouštědlech. Mechanici *Paradise* nasadili chemii, aby odstranili poslední znečištění z pancéřových desek.

Clarissa si dřepala, aby se dostala blíže, a sáhla na kryt.

„Pozor!“ zvolal někdo za ní varovně. „Pryč odtamtud. Ta věc je pod vysokým napětím! Mohla byste dostat ránu!“

Sakra! Okamžitě strhla ruku a poskočila dozadu, jak jen mohla, zavadila o skafandr a přistála na zadku.

Zaslechla mečivý smích. „Malý žert. Vítejte, kapitáne.“

Clarissa se zvedla a prohlédla si muže v tmavozeleném overalu, který se opíral o jednu z přistávacích nohou. Zkřížil široké paže na prsou, kolem boků měl řemen se všemi možnými nástroji a elektronickými měřicími přístroji.

„Raději žert než ránu,“ odpověděla a přísahala si, že to tomu týpkovi oplátí. Skoro dostala infarkt.

„Dobrý postoj,“ odpověděl, kývl a jednou rukou naznačil zsalutování, které působilo velmi nedbale. „Já jsem generál.“

Zasmála se. „Ach, rozumím. Velení máte ve skutečnosti vy a mě zaměstnali, protože dobře vypadám?“

Odhadoval ji. „Ne. Určitě ne.“ Generál se odvrátil. „Pojďte, kapitáne. Představím vás.“

Clarissa se usmála. *Ten je opravdu zábavný.* Následovala ho po žebříku nahoru k nástupnímu průvlak, což ve skafandru nebylo zrovna nejjednodušší.

Stanuli v propusti, na jejíchž stěnách bylo nastříkáno: *Nouzový východ. Oblečte si plovací vesty!*

Tam je očekávali dva další muži, kteří nesli ukořistěné pancíře GUSA a slušnou výzbroj. Znaky koncernu byly zčásti přetřené nebo utržené. Jeden byl blond, druhý strakatý, chaotické účesy se líbily oběma. Nebyli obzvlášť hezcí, ale ani obzvlášť oškliví.

„Ty dvě baletky se jmenujou Sierra a Cheap. Jsou to naši specialisté na boj a na bezpečnost na palubě. A kromě toho jsou uvítací výbor,“ vysvětloval generál. „Jakmile vytáhneme na pevninu, postarají se o to, aby s úlovkem nebyly opletačky.“ Vytáhl šroubovák a poklepal si špičkou na širokou hrud'. Tím pohybem ukázal tetování na krku; hvězdu s osmi pa-

prsky, na jejichž koncích seděly háky s protihrotem. Jasně přiznání. „Já jsem technika a ihned vás zasvětim do naší specializace. Abyste se jako kapitán zhruba vyznala, jak to chodí. Detailů vás ušetřím.“

Clarissa kývla na Sierru a Cheapa, kteří působili naštvaně. Nelíbilo se jim, že stojí pod novým velením. *Nejlepší předpoklady pro neúspěch. Nádhera.* „Těší mě,“ řekla.

„Nás ne,“ opáčil blondatý Cheap kousavě.

„Měli jsme kapitána,“ dodal strakatý Sierra, „a ten byl dobrý!“

„Dokud ho při kartách nezastřelili,“ dokončila Clarissa neutrálně. „Slyšela jsem.“

„Není za-střelený, je *po*-střelený,“ namítl generál. „Za půl roku bude v pořádku, říkají lékaři.“ Zastrčil šroubovák zpátky do pouzdra. „Tak dlouho nechtělo vrchní velení bohužel čekat.“

„A pak najmou *něco takového*,“ zabručel Cheap a udělal gesto, vyjadřující nevíru a zoufalství. Zahákl palce za ochrannou vestu. „Vy a vaši chlapi ani nejste jedni z nás.“

Clarissa by nejraději z *Interception* vystoupila, vrátila zálohu a našla si něco jiného. Nářek začal už před odletem, což nebylo dobré znamení. „Jsem žoldněrka, ano, to je pravda,“ řekla mírně. „Ale to vám nemusí dělat starosti. Vyřídím svůj úkol přinejmenším stejně dobře jako starý kapitán.“

Sierra vyrazil vzduch, Cheap obrátil oči v sloup.

„Co obě baletky tak skvostně beze slov vyjádřily: *My* stojíme za věcmi, které děláme. *Z přesvědčení*,“ přeložil generál. „Že si na palubu vezmeme tři nájemné duše, to se k nám hodí asi jako nejjemnější sargitárský hovězí filet do vegetariánského eintopfu. Nechápejte to špatně: Kvalita masa je vynikající – ale přesto se tam nehodí.“ Zvedl nos.

Ti tři se na ni mlčky dívali a očividně očekávali souhlasnou poznámku, verbální solidaritu s ideály Chaotiků.

Clarissa si odkašlala. Cítila tíhu ostře červeného skafandru a chtěla se jí zbavit. Stejně jako situace, v níž vězela.

Ale závazky, které musela vyrovnat, nepřipouštěly žádnou jinou volbu. Velké koncerny nenajímaly žoldáky, protože je většinou nepotřebovaly. Vstoupila tedy do služeb *Doomsday Unlimited*, i když kvůli tomu trpěla bolestmi žaludku.

Znala pozadí pseudokoncernu, který s velkou pravděpodobností provozovali *Calyptici*. *Calyptici* byli náboženští šílenci a bažili po zániku lidské rasy, kterou považovali za škůdce v kožichu perfektního vesmíru.

To z nich však nečinilo fanoušky Kolií, jak by se mohlo předpokládat.

Naopak: Protože ahumánci lidi chovali – třebaže jen pro vlastní spotřebu – vytvořili si v *Calypticích* zvilé nepřátele.

Doomsday Unlimited představoval jejich exekutivní paži, která nečinila nic jiného, než militaristické výzkumy, aby vytvořila ultimativní zbraň hromadného ničení. Zlé jazyky tvrdily, že se to stalo už s vynálezem peněz. Svou základnu měli údajně na jednom asteroidu s názvem *Doomsday*, který se vznášel někde ve vesmíru. Clarissa to považovala za humbuk.

Bylo otevřeným tajemstvím, že různé koncerny pořádají na *Calyptiky* hon – kvůli výsledkům z výzkumu zbraní.

Clarisse nechtělo napadnout nic ve stylu *zdáte-se-mi-vynikající*. Poptala povzdech. Pokud se rozkřikne, že *Interception* patří pomatencům a jaká technika spočívá v břiše té šeredné lodi, přilepí se na ně tucet justifičerských jednotek. *Na to vydělávám moc málo*. „Dívejte se na mne jako na sójový řízek,“ řekla nakonec.

„Co?“ vyrazil Cheap.

Generál se zasmál. „Vypadá jako maso, ale maso to není. Znamená to, že považujete za dobré to, co děláme?“

„Dobré je, když někdo kope koncerny do zadku. To s vámi úplně souhlasím,“ odpověděla smířlivě. *To musí stačit*.

„Ale ona nesdílí naše stanovisko!“ stěžoval si Sierra generálovi, jako by tam kapitánka vůbec nebyla. „Nikdy nepřistoupí z celého srdce na riziko, které naše věc vyžaduje. Žádné jmění vesmíru nedokáže vyrovnat odhodlání.“

I s tím Clarissa souhlasila a měla dost toho, že ji jako velitelku podrobují výslechu. Bylo na čase, aby na palubu přišli její vlastní lidé a vyrovnali poměr sil.

Generál si všiml měnící se nálady u své představené. „OK, dost očichávání. Zavolejte na palubu své lidi a já vám ukážu tajemství *Interception*, jak dalece je musíte pro svůj džob znát.“

Blondatý Cheap a strakatý Sierra opustili nouzovou propust' bez pozdravu.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekl generál mírně. „Chlapci to napřed musí strávit.“

Clarissa zavolala své chlapce prostřednictvím zprávy vyřukané na komunikátoru. „Mám porozumění, které ale sahá jen do jistého bodu,“ přiznala otevřeně. „Můžete si pěstovat své pozoruhodné stanovisko k lidstvu, ale nesmí to vést k tomu, abychom při útoku začali diskutovat, jestli moje stanovisko za něco stojí.“ Nyní vložila do hlasu ostrost. Ten chlap musí pochopit, jak vážně to myslí. „Vaše *Doomsday Unlimited* mě najala, takže jsem vaše představená. Pokud by to ty dvě baletky nepochopily, nebo kdybyste mi vy dělal potíže, které by nás všechny mohly stát život, vyhodím vás. Na nějaké planetě, ve vesmíru, jedno kde. *Já* budu dělat svůj džob a vy *tři* budete spolupracovat.“ Podívala se na něho lehce přimhouřenýma očima. „Rozuměli jsme si, Generále?“

Muž zvedl obočí, potom přikývl. Udělala na něho dojem „Rozuměli, kapitáne. Povím to i oběma baletkám.“ Podíval se otevřeným průvlakem ven do hangáru. „Tak počkáme, až tu budou vaši lidi. Jsem zvědavý, co řeknete našemu malému vynálezu. *Doomsday* měla různé nápady, jak koncerny v budoucnu ještě víc zlobit a posílat je do řitě.“

To mu Clarissa věřila.

Spatřili Cohlonna, který zdánlivě náhodou prošel průvlakem a v pravé ruce držel pad. V levičce nesl vytisknutou listinu. Chtěl je přesvědčit, že přišel do pronajatého hangáru, aby vyřídil nějakou administrativu a prozkoumal nějaké inventární listiny BaNu.

Ty malá zvědavá micko. Podívala se na Generála a potom ukázala na tygra-betu.

Muž se usmál, vytáhl ze zadní kapsy šroubovák a mrštil jím vši silou z průvlaku.

Náradí řinčivě poskakovalo po kovových deskách, rachotivě po nich hopsalo a přimělo Cohlonna, aby rozzlobeně zavrčel, sklopil uši a našťavně se podíval na *Interception*.

„Mazej ven,“ zvolal Generál vesele. „Můžeš tady uklízet, jakmile zmizíme, ty pruhovaná micinko!“

Cohlou couval a přitom obnažil svůj působivý dravčí chrup. Jeho pýcha bojovala s tím, že nebyl v právu.

Zmizel, ale Clarissa věděla, že se nevzdal. Protože byla nepozorná.

31. srpna 3042 A. D. (Pozemského času)

SYSTÉM: ROSS 614 A

PLANETA: CORNU COPIAE (Majetek HC, PRONAJATÝ TAUCETIPRIME)

MÍSTO: PŮL MÍLE ZÁPADNĚ OD CORNUS CITY

„Ale copak *oni* nejsou nevinná stvoření? *Právě oni, protože* nemohou za to, že se tak narodili?“ Tázavý, naléhající hlas mladé kazatelky Colomby se rozléhal vysokým sálem, v jehož zadním konci byl na zeď promítán kříž s pěti hvězdami v půlkruhu. Logo Hvězdné církve stačilo, aby z prázdné skladištní haly na obilné kontejnery udělalo chrám Páně. Moc techniky přinášela Pána do nejzazších koutů planet.

„Kdo jsme my, abychom je proto mohli zatracovat jako dílo nafoukanosti a nadřazenosti člověka?“ Předklonila se a s námahou se udržela na skládacím žebříku. Protože v hale nebyla kazatelna, zdolala Colomba zkrátka příčky, aby promluvila k malému společenství vnějšího stanoviště.

Na své kázání zaměnila přiléhavou uniformu církve za široký, bílý oděv, což bylo sice dovoleno, ale stávalo se to zřídka. Pro Colombu to bylo nezvyklé, ale chtěla působit měkčeji a méně militaristicky.

Její průvodce, kazatel Anjelo, rychle postavil jedno chodidlo na spodní příčel, aby se nic nepřevrhlo.

Pod ní sedělo asi dvě stě padesát mužů, žen a humanoidů-beta na nepohodlných ocelových bednách a poslouchalo tu s větším, tu s menším zájmem její vývody. Protože se vnější stanoviště církve nacházelo na světě pronajatém TauCetiPrime, platilo pro všechny jako povinnost, aby se vydali na týdenní bohoslužbu. Kdo se třikrát bez dobrého důvodu neobjevil, byl z planety vyobcován.

Colomba před sebou viděla různé obličejje. Obyvatele Cornu Copiae nebylo snadné nadchnout.

Mohlo to ovšem být i jejím tématem, které naráželo u mužů a žen na malé pochopení, jak jasně poznávala na svěřených koutcích úst.

Ale mladá kazatelka byla na své první misionářské cestě a chápala to jako výzvu. Byla to její zatěžkávací zkouška po dlouhé fázi vzdělávání v teorii a po několika cvičeních na sucho na Christu, hlavní planetě církve.

„Neboť stvoření, která někteří nazývají opovržlivě chimérami a jejichž označení zní ještě opovržlivěji humanoidé-beta, byli stvořeni lidskou rukou,“ mluvila nahlas a vzorně. Malý mikrofon v jejím límci přenášel její hlas do přenosných reproduktorů, které stály vpravo a vlevo vedle žebříku. „Jsou tedy nanejvýš *naše* chyby, ale to jim nemůžeme vyčítat. Akceptujme je takové, jací jsou, a dejme jim znamení, že je máme rádi.“

Za udiveného mumlání společenství lezla Colomba po příčlích dolů. Krátké blondáté vlasy nosila po stranách vyholené, což připomínalo jeden středověký účes.

„Nepřeháněj to,“ sykl Anjelo. „Pohybujete se se svými řečmi po úzké stezce. Můžu...“

Nechala ho stát a pochodovala střední uličkou k malé skupince bet, které na ni překvapeně civěly. Zjevně to na ně bylo příliš mnoho pozornosti. „A bůh řekl: Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře. A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že je to dobré.“ Citovala Biblii.

Mumlání lidí sílilo, když kazatelka objala prvního zvíře-člověka, malou lišku-beta. Ta při nečekané laskavosti tiše a rozčileně štěkla.

„Ukážu vám svůj respekt,“ řekla Colomba. Potom objala pažemi prsa mohutného medvěda-bety a neobsáhla ho zcela, což působilo nechtěně komicky. „Neboť lidské v tobě stvořil Bůh a tvoje animální stránka byla rovněž Bohem všemohoucím stanovena při stvoření. Nevidím v tobě tudíž nic špatného.“ Pustila medvěda-betu a vydala se řadou s dvaadvaceti stvořeními, než se obrátila k obci: „Kdo bude následovat mého příkladu?“

Nával, ve který doufala, se nedostavil.

Civěli na ni, někteří se šklebili, jiní potřásali nechápavě hlavou.

Anjelo ukazoval, aby mlčela a udělila požehnání. Pro dnešek to stačilo.

Ale Colomba nechápala, proč by měla před odmítáním dělníků a zaměstnanců koncernu mlčet. Její slova odpovídala pravdě. „Copak to nevidíte? Nejsou nic jiného, než kombinace...“

„Bůh řekl: Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi,“ řekl

nějaký muž ze zadní řady židlí. Měl na sobě částečné brnění, což svědčilo o tom, že je policista z TauCetiPrime, a ukázal na bety. „Taky neobjímám svého psa. Ať dělá, co od něho žádám. Jako chimové. Myslím, že jste Bibli špatně vykládala, kazatelko.“ Kývl na ni a opustil halu, aniž by vyčkal pozhánání.

Někteří se k němu připojili, skoro dvacet věřících odešlo.

Anjelo žadonil pohledy na Colombě, aby se zase vydala obvyklým kurzem kazatelky a Církve.

Colomba přemýšlela o tom, že dá svému hněvu volný průchod, jak to udělali mnozí mučedníci, ale nacházela se teprve na začátku své kariéry. A na Cornu Copiae nebylo nic, za co by se vyplatilo zemřít.

Postavila se tedy na jednu z uvolněných židlí a zvedla paže k pozhánání. Lidé a bety vstali, aby přijali božské vyzařování. „Tak odcházejte v míru...”

„Myslím, že bůh byl jen prorok,“ ozvalo se nahlas a zřetelně do jejich slov. „A je už dlouho mrtvý.“

Colomba se ohlédla. Jeden z mužů se demonstrativně posadil a zvedl nohy.

Anjelo jí naznačoval, aby napřed dopověděla pozhánání. Potom se postarají o zbloudilou, popletenou ovečku.

Ale Colomba byla příliš rozhořčená. Napřed provokace od toho gardeura, který uměl náhodou citovat místo v Bibli podle Mojžíše, a nyní nějaký taškář, který chtěl z Krista udělat hlasatele. Větší degradace snad ani nebyla možná.

„Prorok, ano?“ Ponechala paže nahoře, jako by se z jejích dlaní měly hned uvolnit blesky a rozervat muže na kusy.

Anjelo se cítil povinován zasáhnout.

Rozběhl se, až se mu krátké černé vlasy rozevlály. V uniformním hábitu vypadal jako vyhazovač nějaké militantní jednotky. Popadl sedícího za límec a vytáhl ho na nohy. „To je rouhání!“ rozkřikl se na něho a zasadil mu dva tvrdé políčky. „Jak se toho můžeš odvážit v chrámu Páně?“

Muž se vysvobodil z kazatelova sevření a odstrčil ho. „To je jen zatracená hala na obilné kontejnery! A jestli Bůh pořád ještě je, proč neudělá, aby konečně přišlo? Ještě dva týdny bez vody a můžeme zapomenout na úrodu obilí. Kapacity zavlažovacích nádrží už nestačí.“ Bojovně se na-

rovnal. „Je *tohle* boží vůle: biblické sucho a hladomor na planetách, které počítají s naším obilím?“

Colomba cítila novou výzvu.

Na každém vnějším stanovišti církve odevzdávala až dosud na své misijní cestě dobré výkony, ale na Cornu Copiae jako kdyby hnisalo cosi, co nedovolovalo duši, aby následovala křesťanské majákové světlo.

„Děšť přijde,“ řekla pevně a Anjelo se na ni podíval. Železné pravidlo výcviku znělo: žádné falešné fyzické sliby. Paragraf 34.1b: *Zázraky směji být oznámeny jen tehdy, je-li si člověk jistý, že se stanou.* „A Bůh je jediný pravý BŮH a už vůbec ne prorok!“

„Ale existují ještě jiní. V Bibli přece stojí, že nesmíme mít jiné bohy vedle něho. Je jich víc. A k těm se modlili lidi v tisíciletích předtím nebo prostě ještě pořád,“ kontroval muž, jehož jednoduché šaty neprozrazovaly, jaké místo u TauCetiPrime zastává. Kvůli jeho řeči tipovala Colomba spíš na prostého dělníka, možná předáka. „Myslím, že ti mohli svět rovněž stvořit. Nebyl jsem přítom, abych si byl jistý. Vy snad ano, kazatelko?“

„Drž hubu, Lennarde,“ huboval jeden návštěvník.

„Nasad si příště sluchátka a poslouchej si svou muziku, ale nenervuj nás a kazatelku,“ souhlasila jedna žena.

Mumlání proti rušiteli klidu zesílilo. Obec se přiklonila na stranu Boha a ne pochybovače. Pravděpodobně proto, že jim Colomba slíbila zázrak.

Lennard se hlasitě rozesmál: „Ano, dobrá. Nebudu vás rušit. Polykejte, co vám kříž předžvýká, ale já vím, že za svou existenci vděčím jiné božské bytosti. Pro mne je Bůh mrtvý a byl jen prorokem skutečně mocných.“ Pobaveně se podíval na Colombu. „Na tom nezmění nic ani jednasedmdesátá kazatelka, kterou nám pošlou. A jsem moc zvědavý, jak se mínění změní, až se slíbený déšť nedostaví.“ Pokynul všem kolem a opustil halu.

Colomba konečně dopověděla své požehnání a propustila obec do zasloužené neděle. Několik lidí jí poklepalo na rameno, někteří jí řekli pár povzbudivých slov a doporučení, aby si z Lennardových slov nic nedělala.

Když odešel poslední, Anjelo k ní popošel a šťouchl ji pod žebra. „Pomátla ses? Nemůžeš přece těm buranům dávat takovou garanci?“

Posadila se na bednu. „Bude přšet,“ opakovala, jako by to umožnila její vůle.

„Jasně, že bude. Ale my neurčíme ten okamžik.“ Potřásaje hlavou odstranil malý projektor a logo Hvězdné církve na zdi zhaslo. Teď už to byla zase pouhá skladištní hala. „Z toho budou ještě mrzutosti. Stejně jako z tvých kázání o betách.“

„Dej už s tím pokoj,“ odfrkla.

„Nedám!“ Anjelo schoval přístroj do boxu. „Domluvili jsme se, že toho necháš. Nejsi s tím v souladu s učením církve. To říká...“

„... že se každý jednotlivý případ musí ověřit, já vím. Ale moje argumentace je logická.“

„To byla toho trotha taky.“

„Nebyla. Jen měla dobrý ohlas. Bohužel i u tebe, kazateli. To o tobě hodně prozrazuje.“ Colomba měla hlad a žízeň, její energie proudila do jejích horlivých slov. „Pojďme na snídani. Přitom si můžeme rozmyslet, jak budeš moci se svým příštím kázáním obrousit mé zuby.“ Prohrábla mu tmavé vlasy. „Anjelo, ministrátor je na tebe určitě moc pyšný.“

Nevěděl, jestli to myslela vážně, přesto ho potěšil její dotek. Oficiálně církev vztahy mezi aktivisty nezakazovala, ale neviděla je ráda. Příliš to odvádělo od úkolů. „Jeden z těch buranů mi řekl, že Lennard je blázen, co vyznává víru v ancients.“

„Ach! To vysvětluje, proč považuje Boha jenom za proroka.“ Colomba se usklíbila. „Přitom mohl Bůh stejně dobře stvořit *jeho* bohy.“

„Určitě ho nevyzveš k teologickému zápolení,“ brzdil její vzklíčivší ctižádost. „Má doma dokonce schránku na relikvie, před kterou obětuje, jak mi říkali.“

„Obětuje?“

„Údajně už rozpáral dvě bety, jako dar bohům planety. A svůj obytný kontejner prý nechal postavit na místě, kde údajně přistáli ancients. Dokázat mu nemohli nic.“

Nyní sraštila čelo. „Je na Cornu nějaké památné místo ancientsů?“

Anjelo potřásl hlavou. „Ne, kontroloval jsem to. Naši experti zkoumali stopy a rovněž i archeologové z TauCetiPrime. Nebyly tu žádné důkazy. Lennard je prostě jen posedlý svou ideou. Proto ho nedráždí.“

„Právě naopak, Anjelo. Když je falešná víra na tomhle světě tak ima-

nentně zastoupena, musíme proti ní vystoupit a zavést ho na cestu světla.“ Colomba se zaradovala. Konečně se jí dostalo skutečné výzvy. „Lennard se nechá pokřtít, to ti přísahám.“

„Ještě jeden zázrak,“ zamumlal a šel k východu. „Pojď. Cítím palačinky.“

Společně opustili halu, v níž byla sušárna a skladiště. TauCetiPrime produkovalo kukuřici-terra, ječmen-cetani, taurské brambory a vlastní jablka, která jinak nikde nebyla. Koncern obhospodařoval planetu se svolením a za vysoké odvody Církvi, která stanula na této planetě jako první.

To byl trik, který připadal Colombě moc mazaný: Církev si nárokovala claim, aniž jej užívala, a popustila vytěžovací práva za velkorysou spoluúčast. V minulosti to fungovalo moc dobře a dokonce i megakoncerny jako TauCetiPrime se držely dohod. K nesvárům docházelo zřídka.

Kazatel a kazatelka šli šikmo přes náměstí vyložené proděravělými tvrdými plastovými rohožemi. Bránily tomu, aby se vlhká půda pod mohutnými pneumatikami velkých přepravníků změnila v jednu jedinou bahnitou omáčku.

Naproti komplexu hal u vesmírného přístavu ležel jejich byt, pobočka Hvězdné církve. Vedla ji diákonka Jeanne. Ona a její muž měli jedenáct urostlých dětí, všechny vychované přísně podle víry a dobré zeměděle. Čtyři už oznámily, že rovněž vstoupí do aktivní služby církve.

Pobočka byla postavená ve stylu malé katedrály z ocele, hliníku a imitace pískovce, k tomu trochu gotického haraburdí s moderními prvky plus logo na špičce kostelní věže, které v noci jasně zářilo – a centrála víry byla hotová. Na vlajkových stěžních vály v teplém větru zástavy.

Colomba znala tu vůni: Vždycky to tu vonělo po půdě, jednou smíšenou s trávou, jednou s vůní květin. Agrární svět skrz naskrz. Světlo za pozdního rána bylo žlutavé, sirnaté a neskutečné. Pravděpodobně někde zvedla silná smršť tuny bílého písku do atmosféry a změnila lom světla.

Asi půl míle daleko se nacházelo hlavní sídliště Cornu Copiae, čtyři další ležela dál na planetě. I tam už se Colomba a Anjelo ukázali a drželi svá kázání.

V sousedním Cornus City zahlédla dílnu a pobočku 2OT. Vzpomněla si, že se chtěla diákonky zeptat na jejich legitimitu. Pravděpodobně měl TauCetiPrime s těmi technickými zaslepenci dohodu.

Chvilku předtím, než došli k budově, vysunulo se ze stínu jeřábu pro nakládku kontejnerů pět bet oblečených do kalhot s laclem. Byli to liška, medvěd, dva bizoni a mýval.

Anjelo zpomalil kroky a byl rád, že má svou *Thorn II* na boku. Nepočítal s útokem, ale pohled na medvěda-betu ho zneklidnil. Pravděpodobně se v něm ozvalo pralidské povědomí, že má před dravcem utéct, místo aby s ním mluvil.

Colomba se naproti tomu přátelsky rozzářila. „Ach, moji milí. Co pro vás můžu udělat?“

Bety, které všechny patřily TauCetiPrime, se na sebe podívaly, potom postrčil jeden z bizonů dopředu lišku.

Její huňatý ocas sebou cukal, zdálo se, že je nervózní. „Halo, kazatelko. Moji přátelé a já... nu, chtěli jsme poděkovat.“

„Za co? A jak se jmenuješ ty a jak tví přátelé?“

„Já jsem Red.“ Medvěd se jmenoval Huňáč, mýval Susa, bizoni Jark a Dana. „A chtěli jsme poděkovat... že jste za nás mluvila, jak to ještě nikdo neudělal. Dokonce ani odbory.“

„Přesně,“ řekla Susa rozhořčeně z pozadí. „Pro ty nejsme taky nic lepšího než prostředek, jak koncerny nervovat s požadavky na zrovnoprávnění. Ale vážně to nemyslí.“

Colomba pohlédla krátce na Anjela a s úsměvem zamrkala. Malý osobní triumf. „Mám radost z vašich slov, ale díky nejsou nutné. Plním pouze vůli Pána...“

„... a ministrátorovu ne,“ pošeptal jí Anjelo.

Bety se vyzývavě dívaly na Reda. Mývalí samička si nervózně mnula tlapkovité ruce, jako by myla cosi neviditelného pod proudem vody. Ještě nebyly hotové.

„Co pro vás můžu ještě udělat?“ vyšla jim Colomba vstříc.

„Ptali jsme se,“ otálela liška-beta, „jestli byste nás třeba chtěla pokřtít, kazatelko?“

Anjelo vtáhl slyšitelně vzduch. Použit svátost křtu nebylo zakázané, ani u ahumánců, kteří byli zkoumání a shledáni důstojnými. Ale u humanoidů-beta byla situace jiná a velmi speciální.

„Zvířeti můžeme pouze požehnat, pokřtít ne,“ pošeptal jí. „Mysli na to.“ Podíval se k církevní základně. „Diákonka Jeanne je u okna. Dívá se

na nás! Neudělej žádnou chybu, nebo budeš stát před ministrátorem a jeho apoštolu rychleji než dokážeš odříkat Otčenáš.“

Colomba se přátelsky podívala do obličejů liščího člověka, prohlédla si oči, v nichž nerozeznávala nic zvířecího. Laboratoře koncernů odvedly u humanoidů-beta dobrou práci. „Nic by mě netěšilo víc, příteli Rede. Ale bojím se, že bych měla pořádné nepříjemnosti se svými představenými.“

Bety sklopily hlavy, uši a ocasy a ukázaly své zklamání.

„Škoda,“ řekl Red. „Těšili jsme se na to. Bylo by nám to dalo pocit, že to rozhodně myslíte vážně s tím, co kážete, kazatelko.“

„Ale to nemyslí jako výčitku. My to chápeme,“ vmísila se znovu Susa. „Ráda byste, ale není vám to dovoleno.“

„Budeme se prostě těšit z pocitu, že byste to byla udělala,“ souhlasil Huňáč brumlavě.

„Dobrá práce,“ řekl Anjelo s úlevou Colombě.

Kazatelka se cítila bídně. Dala betám naději, aniž by ji mohla prohloubit. „Jednoho dne budete mít stejná práva jako my,“ řekla Redovi a položila mu ruku na hlavu. „Za to se modlím.“

Tu jí pleskla kapka na šíji. Byla velká, a když dopadla, skoro ji to zabolelo. Vteřinu poté se ozval hrom, který vystavil její sluch tvrdé zkoušce. Polekaně sebou škubla.

Ještě jedna kapka jí dopadla do týla, na vyholené místo a smočila jí kůži, následována dalšími, které se snášely čím dál rychleji. Vítr zaskučel a ožil, zástavy zarachotily a jako by se v návalu větru napínaly.

Bety vykulily oči. Pohledy mýjely Colombu a upřely se k nebi.

„U všemohoucího,“ slyšela vedle sebe šeptat Anjela.

Kazatelka se obrátila.

Nad halou se vzdouvaly tmavé mraky, menší bílé táhly rychleji před nimi jako hlásní běžci. Blesky se křížovaly a pod temnými pavučinami z vodní páry visel skoro nekonečně dlouhý šedý závoj: Déšť. Po litrech. Jako horská bystřina. Nadbytek mokra.

Na *to* se jistě dívala diákonka, *ne* na to, co provádějí před jejím operním bodem dva kazatelé.

Před tímto velkolepým divadlem prolomil oblaka meteorit a shořel přitom s tmavě fialovým ocasem, což scéně propůjčilo ještě dodatečnou mystickou notu. Vítr voněl po tavicím se kovu a odpařující se vodě.

Déšť je zasáhl a vrhl se na ně, za pár vteřin jim promočil šaty, kožichy, kůži lidí a bet. Teple a měkce se řinul po Colomině obličejí. Smála se nahlas nespoutanou radostí.

„Tady mám svůj zázrak, Anjelo,“ volala bez sebe štěstím a znovu zvedla ruce. „Rede, Suso a Huňáci, Jarku a Dano, slyšte moje slova: Křtím vás vodou hučícího deště a pravlastního živlu planety ve jménu svého Boha. Od nynějška jste v jeho rukou jako já a Anjelo.“ Poté objala každou betu a blahopřála jim.

Anjelo protáhl pusu, ale protože přšelo a stal se zázrak, který slíbila, mlčel. Přísně vzato neprovedla Colomba žádný skutečný křest, nebyl to korektní rituál. Přesto měl pořád špatný pocit.

Trmácel se deštěm a chtěl se někam schovat. Tu spatřil vedle haly Lenarda. Seděl v ATV. Držel v ruce svůj komunikační přístroj a mluvil do něj, upíraje pohled na Colombu.

Výraz v jeho očích probudil v kazateli nejvyšší poplach. Pomatenec zřejmě něco plánoval, aby zázrak relativizoval.

*„Ne každý, kdo jde do úkrytu,
je automaticky zbabělec.
Někteří se také jen skrčí,
aby zvedli munici, která jim upadla.“*

TROOPER DSHINGIS, ze seriálu *Čert vem Kolie!*

Druhá scéna

31. srpna 3042 A.D. (Pozemského času)

SYSTÉM: LACAILE 9352

PLANETA: HAIL (MAJETEK GUSA)

MÍSTO: MĚSTO HAIL

„Hledám muže jménem Civer Black. Je to nuncius ministrátora a bylo mi řečeno, že ho tu najdu. Čemuž nemohu věřit. Ne, *nechci* tomu věřit, obávám se však, že je to pravda.“

Betty, tmavovlasá recepční v tetovacím krámkě *BadInk* vzhledla od 3D displeje, na němž sledovala nejnovější zprávy. Stála nakloněná dopředu, opírala se o pult a průhledný fialový korset měl co dělat, aby udržel její prsa na uzdě.

Všechna média palcovými titulky oznamovala výbuch plynu v Seven Peaks. Došlo k němu přesně v okamžiku, kdy se tam sešli členové Ky-Klos-Klanu. Detonace byla tak prudká, že mrtvoly dopadly do osadnického městečka Pegasova Pastvina.

Mladý muž před ní byl asi pětadvacetiletý a měl na sobě obvyklý oděv církve: Úzkou černou uniformu s vysokým bílým límcem. Pláště se vzdal, v pouzdru na boku vězela pečlivě vyleštěná *Thorn II*. Automatická pistole byla obávaná kvůli své průraznosti. Zdálo se jí, že v tom outfitu vypadá nějak sexy.

„A proč?“

„Do toho vám nic není,“ odpověděl nuceně přátelsky. Blondřaté vlasy nosil krátce sestříhané. Všechno na něm bylo tak perfektní, jako by se měl účastnit nějaké přehlídky na počest ministrátora. Označení hodnosti, bílé, jako toi veliké symboly na solaru, na zádech a na nadloktí, ho vykazovaly jako kazatele. Nejnižší hodnost.

„To je pravda. Ale myslela jsem, proč tomu nechceš věřit?“

„Protože se to pro nuncia nehodí. Leda by nasazení vyžadovalo, aby... vstoupil do takového... establišmentu, vážená...“ podíval se na štítek na stole. „... Betty.“

„*Vážená Betty?* Ty jsi ale roztomilý.“ Tmavovláska se usmála a narovnal se. Úzký korzet byl neprůhledný pouze přes bradavky, ale jinak umožňoval pohled na početná tetování na jejím těle. „No jo, má víc obrázků na kůži než já. Myslím, že je často na místech, na kterých se to pro někoho, jako je on, nesluší.“ Usmála se. „A co jsi ty, kazateli? Jeho garde?“

„Mé jméno je Innocent White a mám za úkol najít nuncia. Víc vědět nemusíte, Betty.“ Innocent se křečovitě usmál. „Kde ho najdu?“

Betty ukázala palcem přes rameno. „První kabina. Pokud si necháš udělat stejné tetování, zaplatíš jen polovinu, malej.“

„Mír Páně buď“ v každé době s tebou,“ pozdravil a šel dozadu.

„To ani nemusí. Já jsem ráda, když se něco děje,“ zavolala za ním. Betty by si byla moc ráda vzala toho fešáka do parády a otestovala jeho misionářské schopnosti.

Ale věděla, že to vůbec nemusí zkoušet. Kazatel měl úkol, kterému dal přednost. To viděla v jeho tmavomodrých očích. V oceánech víry, naplněných přesvědčením a pevnou vůlí.

„To jsou ti nejhorší,“ zamumlala a znovu se naklonila dopředu, aby si přečetla zprávy.

Právě přišlo hlášení, že převážná část malého sídliště oznámila, že se stáhne z Hailu. Zbytek se chtěl podle vlastních údajů přihlásit ke křesťanskému vyznání.

Jaká tetování si chce nechat udělat? Innocent White, třiaadvacet let a nejlepší ve svém závěrečném konventu, šel krámem dozadu a stanul přede dveřmi, které vedly ke kabině 1.

Cítil se nesvůj jako nikdy v životě. *Má na sobě víc obrázků než Betty. Pane na nebesích, stůj při mně!*

Hail, planeta, kterou osídlili umírnění otcové poutníci, se smažila na slunci. Teploty nikdy neklesaly pod dvacet stupňů a útočné bouřky, které vířily uvolněné grafitové závoje, barvily bílý límeček jeho uniformy blesku-rychle na černo. S blahem, pokud bychom to jméno přeložili z němčiny, neměla planeta nic společného.

Já bych ji spíš nazval Hell. Peklo se hodí víc. Innocent se zlobil, že GUSA nechávala radikálům a radikalizovaným volnou ruku v zacházení s nábožensky jinak orientovanými, pokud doly dobře vynášely. To přivodilo křesťanství špatnou pověst a špatné PR neviděl nikdo rád. Nakonec se Hvězdná církev postavila do pozice zachránců před Kolektory.

Zpoza druhé strany dveří se ozvalo bzučení tetovacího stroje.

Doufám, že je to Bible nebo verš z Žalmů. Innocent zaklepal a vstoupil.

Nuncius Civer Black ležel v jakémsi zubařském křesle a měl zavřené oči. Hrudník měl obnažený. I když na jeho těle bylo vidět, že je mu skoro padesát, bylo impozantní, svalnaté a plné tetování a jizev. Black nedbal na to, aby se mu zranění dobře zhojila.

V pravé ruce držel napůl plnou lahev whisky Mighty Spirit z ministrátorových destilérií. Bručel si písničku, kterou Innocent neznal.

Tatér mu bohužel nevytetoval žádnou bibli na malé volné místo na pravém prsním svalu, nýbrž jeptišku s podvazkovým pásem, která prováděla neslušné věci s růžencem a svíčkou.

Svatí na nebi! Innocent obrátil oči v sloup. „Nuncie Blacku,“ řekl a ignoroval pohledy muže s tetovacím strojem. Vlastně existovaly robotické paže, které namalovaly obraz do kůže přesněji, rychleji a exaktněji, ale nuncius byl patrně ze staré školy. „Já jsem kazatel White.“

Tatér se zasmál, aniž by přerušil práci. „Je to pravda? Black a White?“

„Přesně. Krásné řízení Páně,“ řekl a marně čekal na to, že Black zvedne víčka. „Nuncie, musím s tebou mluvit. Ale ne před...“

„To je v pořádku. Royal a já se známe už dlouho. Důvěřuju mu,“ přerušil ho trénovaný muž, jehož dlouhé černé vlasy rámovaly výrazný obličej. „Je to kvůli té věci na Ruven 234?“

„Ne.“

„Kvůli záležitosti na Centauri Prime?“

„Eh... ne?“ Innocent byl zmatený. *Příliš mnoho staveníšť. Nejvyšší čas, aby ten vrak muže víry zmizel v nějakém archivu.* „Je to kvůli Seven Peaks. Ky-Klos-Klan. To nebylo to, co si svatý ministrátor představoval.“

Black přiložil lahev ke rtům a dlouze se napil. „Chlapče, už jsem měl dneska sex. Několikrát. Jsem nepatrně podnapilý a lehké bolesti z tetovací jehly uvolnily endorfíny,“ prohlásil hlubokým hlasem. „Není nejlepší čas

na to, aby sis hrál na apoštola morálky. Navíc si od kazatele určitě nenechám nic povídat. Ti náckové víry byli posedlí démony. Tečka.“

Royal se zase zasmál. „*Apoštol morálky* – to je dobrý.“

„Nuncie, mám pro tebe osobní výzvu ministrátora.“

„Co v ní stojí?“

„Je... pro tvoje oči. Ne pro moje nebo...“ Innocent se podíval na téra.

„Otevři to a přečti mi to. Právě jsem tak prima uvolněný,“ poručil Black a znovu se napil.

Takový idiot. Vzal obálku, v níž vězel čip se zprávou, zlomil pečeť, nechal Blacka sáhnout na nepatrný skener otisku palce a vložil nosič dat do přehrávače, který měl s sebou.

K jeho úžasu se jasně a zřetelně ozval ministrátorův hlas.

„Nuncie Civere Blacku. Rozkazuju ti, aby ses neprodleně vydal s kazatelem Whitem na Christ, abys převzal propuštění jako nuncius. Na Christu budeš po létech věrné služby dosazen do hodnosti kněze a obdržíš příjemný vnější post k samostatné péči. Očekávám vás oba co nejrychleji.“

Následoval autorizační kód, který certifikoval pravost výzvy hlavy Církve.

Tím zpráva končila.

Innocenta konec funkčního období neudivil. Blackovi bylo osmačtyřicet, to bylo nejvyšší stáří pro úkoly nuncia. Dříve by byl označován za exorcistu, dnes byly úkoly výrazně obsáhlejší. Nunciové byli nasazováni na vyšetřovacích a trestných misích, vybavení modlitbami a palebnou silou. Často rovněž fungovali jako průzkumníci a předjednotka inkvizice. Oficiálně jim raději říkali „vyšetřovací výbor“.

Akta, která Innocent četl o Blackovi, dělala dojem úspěchy, porušeními zákona a žalobami. V poslední době převažovaly žaloby.

Není divu, že má odejít. „Slyšel jsi, co by ministrátor chtěl. Vyrazíme, nuncie. Kde je tvůj uditor?“

Nuncia většinou doprovázel uditor, diplomat kněžského stavu, takřkajíc nunciova pravá ruka. Diplomat dával na srozuměnou, že se dobře vyzná v místním právu, ale i v palebných zbraních, aby mohl nunciovi různým způsobem krýt záda. Innocent by si s ním ještě vyměnil pár slov a divil se, proč se o něm zpráva nezmiňovala.

„Já žádného nemám,“ odpověděl Black a přihlížel, jak Royal vpravuje barvu do růžence. „Už dlouho ne. Příliš rychle umírají a překážejí. Jejich žvásty nervují jako peklo.“

„Ach.“ Innocent stál prkenně v kabině. „Mistře Royale, pospíšíte si prosím?“

„Bude to trvat tak dlouho, jak to trvá,“ odpověděl muž. „Ten motiv nesmí přece vypadat blbě.“

„Za prvé tak stejně vypadá, aniž bych zpochybňoval vaše řemeslné schopnosti, za druhé zněla výzva *neprodleně*,“ dorážel Innocent naléhavě. Tohle byla určitě jeho první poutnická cesta, jeho křest ohněm, než zdolá další hodnostní stupeň Hvězdné církve, a poutnická cesta vyžadovala trpělivost. Ale on nechtěl čekat věčně. A už vůbec ne na trosku, jakou byl Black. Odmítání nuncia se v něm změnilo v odpor. „Přidejte plyn, mistře Royale.“

Nunciův pohled se nyní upřel na něho. „Jsi mladěj, angažovanej, chytrej a velkej hajzl. Ty to dotáhneš daleko,“ řekl pomalu a zhluboka, zatímco odsunul Roaylovu paži stranou a vzepřel se v křesle. Hory svalů sebou cukaly a uváděly obrázky na kůži do pohybu. Jeptiška jako by se smála a růženec se houpal. Ale hotové to ještě nebylo.

„Dobře, že vyrazíme.“ Innocent se uznale usmál a zaúčtoval si to jako vítězství.

Nečekal pěst, která mu přiletěla na bradu. Krátce před úderem si mohl těsně pod bílými klouby prstů přečíst LORD, potom vesmír explodoval všemi barvami.

Kolena mu změkla a spadl nunciovi do náruče. Valila se k němu tma, semkla mu víčka.

„Royale, nakopni stroj,“ slyšel Blacka ve velké vzdálenosti. „Myslím, že náš mladý kazatel potřebuje malou upomínku na dnešní den, aby si pamatoval, že součástí Hvězdné církve jsou pokora a respekt.“

Innocent chtěl protestovat, ale blížící se mdloby mu ochromily svaly.

„Pokora?“ opáčil tatér. „Ach, to něco mám. Je to sice předloha pro dominu, ale hodí se to taky.“ Znovu se ozvalo vysokofrekvenční bzučení. „To udělám jednou rukou.“

Innocent ztratil vědomí...

... a hned poté přišel zase k sobě.

Každopádně si to myslel.

Ke svému úžasu neležel na zemi v tetovacím salonu. Nacházel se natažený celou délkou na sedačce, která patřila k čekárně.

Innocent zamžoural.

Okolí mu připadalo známé. Sem před nedávnem dorazil, do stanice TransMatt TTMS. TransMatt-oblouky, nebo také teleportační portály, rozložily každý materiál při procházení na molekuly a poslaly jej rychlostí světla k dalšímu portálu, kde jej zase poskládaly. Pomalejší, ale zdravější alternativa ke skokovým vesmírným lodím s pohonem SDV. Dalo se tomu sotva uvěřit, ale tady nebyly pro lidské tělo žádné vedlejší účinky.

Čelist ho bolela a pravý hřbet ruky ho pálil stejně jako celé předloktí. *Jak jsem se sem dostal?*

Opatrně se posadil.

„Ach, malý kazatel se probudil,“ komentoval Black vedle něho a zakousl se do burgru, který pronikavě páchl cibulí a omáčkou BBQ. „Je vidět, že za sebou nemáš žádná bojová nasazení.“ Podíval se na hodiny v hale. „Byl jsi čtyři hodiny mimo. Kvůli malému háku pod bradu. Tak se nikdy nestaneš nunciem.“ Black vzal ze stolku samochladicí plechovku s pivem a pořádně za ni zatahal.

To ani nechci. Innocent viděl svou budoucnost v opatrném misionářství, v síle slova. „Je to TransMatt stanice Hailu?“

Black přikývl. „Myslel jsem, že připravím náš odchod a tebe nechám vyspat. Tvoje zavazadlo už je tady. Jsme číslo 238/34-A.“ Zamával houskou. „Nemám GUSA moc rád, ale burgry jsou jedinečné.“ Zaťal zuby do svého jídla.

„Opravdu jsi mě nechal tetovat?“ Innocent si vykasal pravý rukáv uniformy a počítal s nejhörším.

Ale místo dominy, robertka ve tvaru kříže nebo šklebící se umrlčí lebky se mu k jeho překvapení vinula kolem paže nějaká fráze v černi, zlatě a stříbře. Royal odvedl dobrou práci, písmena byla napsána starobylym písmem a působila, aniž si člověk větu přečetl.

Hloupé bylo, že tomu Innocent nerozuměl.

„Co je to za řeč?“

„Oh, na to musíš přijít sám. Ale je to žalm.“ Black se usmíval. „A já myslím, že tě přinutí k zamyšlení. Tak bude Pán vždycky s tebou.“ Pak

ukázal prstem umazaným od omáčky na přepážku. „Ještě jsou před námi dva, ale potom můžeme na Christ. Předpokládám, že máš koordináty naší přijímací stanice?“

„Mám.“ *Věta žalmu v neznámém písmu. Určitě.* Innocent vstal, aby mu přes rty nesešly žádné urážky, a šel k pultu.

Nevěřil nunciovi ani slovo. Pravděpodobně se jednalo o nějakou obscénnost v nějaké ahumánní řeči, která mu někde přinese nečekaně mrzutosti. *Nechám si to po našem návratu odstranit.*

Přistoupil k přepážce, aby dal zaměstnanci u odbavení koordináty skoku na Christ.

Stanici TransMatt na Hailu provozoval jako všechny stanice TTMS. Přijímací stanice na hlavní planetě Hvězdné církve stejně jako na planetách, které HV patřily, ale podléhaly zřízencům ministrátora, kteří získali za horentní poplatky zasvěcení od TTMS. Tím se mělo zabránit, aby TTMS věděl hodně o příchodech a odchodech na Christu a církevních světech.

V jejich případě nehrálo roli, že TTMS věděla, kam cestují rychlostí světla. Ošuntělý nuncius, který byl stažen z oběhu, a kazatel byli důležití asi jako pytel kotho-rýže, který spadl na nějaké agrární planetě.

Innocent pozdravil muže, který otíral klávesnici obrazovky a zabýval se příchozími teleportacemi. „Číslo 238/34-A,“ představil se. „Můj průvodce už nás zapsal, já mám koordináty.“ Vyvolal data na svém komunikátoru a zprostředkoval je přes infračervené rozhraní počítači terminálu. „Jdeme na Christ.“

Zaměstnanec se podíval na kód. „Ne, nejdete.“

Innocent vzdychl. „Ale ano, jdeme. Máme k tomu příkaz.“

„Může být, že byste to chtěli, ale údaje nesouhlasí.“ Vyvolal hvězdnou mapu a zkontroloval místo, na kterém skok končil. „Ten jde do prázdna.“ Natočil obrazovku tak, aby to kazatel sám poznal. „Systém Gliese Jahreiss 1111, přímo za rohem. Vyjdete ven mezi planetami Rodne a Alda Raan. To je dost velká prázdnota. Nechcete koordináty nechat ještě jednou zkontrolovat?“

„To by...“ Innocent se odmlčel. *To by trvalo příliš dlouho.* Hail nebyl přímo pokrokově vybavený a bohužel nedisponoval radiem Stellar Voice, které by bez zdržení mohlo navázat spojení. Než by zdejšími komunikač-

ními prostředky zatelegrafoval na Christ a obdržel odpověď, uplynuly by týdny, pokud ne dokonce měsíce. Pokyn ministrátora zněl naproti tomu *bezprostředně*.

Dumal.

Zahalil ho oblak vůně cibule a omáčky BBQ. Black se nehlučně přiblížil a postavil se vedle něho. „Oh, to je velký důkaz důvěry,“ řekl a žvýkal poslední kus burgru. „Neustupuj a nekolísej. Důvěřuj církvi,“ citoval jeden z reklamních sloganů.

„Sarkasmus nám nepomůže,“ odušil Innocent vynervovaně. „Musí to být nějaká nahrávací chyba.“

„Nebo úmysl, aby tě otestovali,“ dodal nuncius. Bledě zelené oči ztratily opilý závoj a vypadaly nesmírně bděle, pohled byl číhavý. „No, co uděláš, malej kazateli? Budeš se ptát a blamuješ se, nebo se mnou skočíš k těm koordinátům? Mohlo by se přece jen stát, že se nás obou chtějí zbavit. Vyvedls něco?“

Ne, nevyvedl. „Mohli bychom skafandry...“

„Ne. Buď tak, jak se provádí skok z TransMatt na TransMatt. Nebo vůbec ne,“ skočil mu Black do řeči. „Nebo si všichni budou myslet, že jsi zbabělec postrádající důvěru.“

Zaměstnanec napjatě poslouchal. Innocent si byl jistý, že tahle epizoda bude na Hailu kolovat.

„Musel jsi taky projít takovým testem?“

Nuncius potřásl hlavou, černé vlasy poletovaly. „Ne. Alespoň ne takovým.“

Innocent polkl a němě se modlil k Pánu. *Co jen budu dělat?*

Zaměstnanec TTMS se podíval na druhý displej. „Číslo 238/34-A. Prosim k oblouku TransMatt. Mám vzít ty koordináty?“

Black se opřel o pult. „Tak co? Má?“ mrkal dobře naladěný.

Toho hajzla to baví. Innocent několik vteřin vydechoval, potom se odhodlal. „Ano, připravte oblouk. Dojdeme si pro svá zavazadla.“

„Stojí za tebou, kazateli,“ namítl nuncius, sehnul se a uchopil oba své kovové kufry, na nichž byly vidět četné důlky, rýhy a prohlubně. „Můžeme ihned vyrazit.“ Dupal k portálu.

Mám pocit, že má poutnická cesta teprve začíná. Innocent vzal s velmi nepříjemným pocitem svůj lesklý, zbrusu nový kufřík z tmavošedé imitace grónské kůže.

Chápal, že jde o důvěru. Důvěru v sebe, Boha, v představené, kteří od něho vyžadovali, aby skočil do zdánlivě prázdného vesmíru. S jiným kazatelem po boku nebo nunciem, který by měl čistý spis, by to bylo jednodušší.

Viděl před sebou Blackova široká záda, špinavý kabát, vyboulené kovové kufry. *Žoldák. Tak vypadá. Ne jako muž víry.*

Prošli malou halou, proběhli uzávěry a prošli dveřmi, které vedly k obloku TransMatt. Energie je rozebere na součástky, odešle je rychlostí světla a...

... a potom budu důvěřovat Pánu. Innocent prošel kolem Blacka. „Pust' mě dopředu.“

„Ach. Chceš umřít přede mnou.“ Nuncius se široce šklebil a měl ještě v zubech zbytky masa. „Tak pojďme.“ Kývl do kontrolní kabiny a vtom zapojili energii.

S bzučením se vytvořilo pole, kterým museli projít.

„Ženy a kazatelé se směšnými kufírky napřed. Můžeš si i zpívat, jestli ti to pomůže.“

„Pán s tebou, nuncie Civere Blacku. Uvidíme se na druhé straně.“ Innocent White si uvědomoval, jak dvojsmyslně lze vyložit jeho přání.

Tiše se modlil Ave Maria a nemohl zabránit tomu, že zavřel oči, když vyšel kupředu, vypochoval z oblaku cibule a BBQ a vstoupil do portálu.

SYSTÉM: NEZNAMÝ

MÍSTO: KOYSI HVĚZDANÁ VÝZKUMNÁ STANICE *ŠIVOVA PEVNOST*
(V MAJETKU VÝCHODNÍ HVĚZDY, VEDENÁ BANGHAS INDUSTRIES),
NYNÍ: VESMÍRNÁ STANICE *PARADISE* (OBSAŽENÁ UPRCHLÝMI
HUMANOIDY-BETA)

Clarissa umně zamířila s *Interception* z hangáru stanice, která dostala nový nátěr. Nic už nepřipomínalo staré majitele. *Ba!n ji může odepsat, to je jisté.*

Před odletem se krátce pobavila s Cohlonnem a chtěla zjistit, co mají bety za lubem se svou kořistí.

Tygří člověk se moc nevyjadřoval, ale zmínil se, že ohromné zařízení bude moci v budoucnu použít jako volnou obchodní stanicí každý, kdo nepatří k žádnému velkému koncernu. To redukovalo počet potenciálních uživatelů na hrst žoldnů, pirátů, volných koncernů a obvyklé šilence.

Podívala se na monitor, který jí poskytoval poslední pohled na *Paradise* ze žádě.

Vedle ní stál Triton, její extrémně svalnatý první důstojník, s nímž odešla z Královských přepadových jednotek. Bylo mu skoro padesát, vybojoval s ní mnoho bojů a vždycky si udržel přehled. U zbraňových konzol nebyl nikdo lepší než on.

Někde v útrobách vesmírného žihadla řádil Morlin, dobrý inženýr a pilot, který vedle toho pořád hledal nové recepty, jak z nejedlých věcí udělat něco chutného. Koncentrované příděly, konvertorová jídla a imitace masa už všem lezla z krku, dokonce i *Calypticum*.

Jasně si *Interception* rozdělili. Spodní dvě paluby podléhaly kmenovému mužstvu pod velením Generála, zbytek byl v Clarissiných rukách. Ta měla současně velení pro všechny, pokud šlo o jejich nasazení. Jinak bylo vydáno heslo „zdvořilé ignorování.“ *Žoldáci a pachatelé z přesvědčení, to šlo zřídkakdy dobře.*

„Nedokážou to,“ řekl Triton a upíral oči na několikaposchodovou stanicí ve tvaru kola od vozu. „Vsadím se, že sama SLLV jim poštvě na krk speciální komando. Nikdo si nemůže dovolit nechat volně pobíhat bety, co vzaly roha.“

„Vidím to taky tak.“ Clarissa přikývla. „A připouštím, že jsem ráda, že odsud vypadnem, než ten tanec začne.“ Kontrolovala údaje, které byly projektovány na můstek. Všechny systémy šlapaly na úplně nejnižším okraji stupnice zatížení. Zvláštní systém pro vestavěný vynález v nákladním prostoru zůstával černý. Ještě nebylo co chytat. *Jsem pěkně napjatá, jestli to vyjde.*

„Kam letíme, kapitáne?“ mnul si bradu.

„Na setkání se skokovou lodí Interun Limited. Máme rande v oranžovém sektoru, kde přijmeme hosty.“ Clarissa na sobě měla černý overal, na němž nezástala žádná vyznamenání ani odznaky. Každý poukaz na svůj minulý život odstranila. *S těžkým srdcem.* Ale už k nim nepatřila. „Shodí nás u našeho cíle.“

Triton zabručel a bouchl do tabulí, které byly jen zdánlivě ze skla. Ve skutečnosti byly z vysoce komplexní spojovací látky, která se rovnala pancéřovým plátům. „Nemám to rád,“ shledal. „Kdo ještě dnes staví takové blbosti?“

„Myslíš kokpit připojený po straně?“

Přikývl. „A dosažitelný jen jediným výtahem.“

„Někdo, kdo chce, abychom o svůj život a vynález bojovali až do poslední kapky?“ navrhla a zachmuřeně se usmála. *Dobrá pojistka proti bezectným žoldnéřům.* Problémem bylo, že *Interception* neměla žádnou zvláštní stanici pro útok a obranu. V případě boje záleželo na Clarisse. *Ano, tahle loď je jedna jediná troufalost.* „Přemýšlíš, jak bys mohl být užitečný.“

Triton, jehož tmavě hnědé vlasy byly vždycky prakticky krátce ostříhané, kývl. „Je to na mně vidět, že?“ Rozhlédl se po kokpitu. „Mohu nanejvýš vypočítat trasu, pokud by vypadl počítač. Kromě toho máme vyklápečci nouzové sedadlo, z něhož bych měl přístup ke zbraňovým systémům. Ale má to smysl? Třeba by mě potřeboval Morlin na otvírání plechovek?“ Ještě jednou potřásl hlavou. „Pověz, proč jsme vzali tenhle džob a letíme pro ty šilence? A v takový kocábce?“

„Protože dostaneš deset tisíc toiů, bez ohledu na to, jestli budeme úspěšní, nebo ne?“ připomněla mu a nechala loď, aby se vyřítila do otevřeného vesmíru. Chtěla podrobit pohony a jejich výkon zkoušce. *Jak dobře tohle děťátko pojede?*

U Králových přepadových jednotek letěla vždycky v první útočné vlně nebo hrála zvěda při zvlášť spletitých misích, kde záleželo na rychlosti a preciznosti. Jako by člověk chtěl velkého a nádherného krocana naporcovat s chirurgickou precizností za deset vteřin. To byla Clarissina specialita. Dobrá dělostřelkyně se u ní naproti tomu neztratila a to se přinejmenším u Morlina a Tritona postaralo o jistou nervozitu.

„Letíš s námi do pole asteroidů, kapitánko. Já vím, že to děláš úmyslně, ale neměla by ses napřed tady s tím krámem líp seznámit, než ho budeš testovat?“ Triton se jednou rukou pevně držel, jako by tím mohl ovlivnit odstředivé síly. Právě se řítily rychlostí osm tisíc mil za vteřinu vesmírem. Při okamžitém plném zabrzdění by mu to napřed urvalo ruku a zbytek z něho by se rozplácl na tabuli jako hmyz na chladiči ženoucího se ATV.

„To je dobrý. Četla jsem manuál,“ opáčila s úšklebkem.

Triton se rozesmál.

Jejich stálý vtíp. Clarissa nikdy nečetla manuály a mínila, že loď musí člověk poznat, zažít, procítit. Dělávala to vytrvale a bez ohledu na žaludky posádky. V planetární atmosféře jí říkali *Bohyně konturového letu*, zatímco se mužstvo sázelo, kdo a) bude zvracet první a b) kdo nejdál.

Triton už byl otužilý, Morlina to postihlo teprve jednou. A to bylo na jedné velmi kopcovité planetě, jak vždycky zdůrazňoval.

Clarissa zmáčkla tlačítko, aby její hlas zazněl z palubních reproduktorů. „Mluví kapitánka. Mužstvo, připravte se na nenadálé manévry. Proveďte systémový test za extrémních podmínek. Je možné, že vypadne umělá gravitace. Všichni na svá místa.“

Pole asteroidů se blížilo jako moře vznášejících se malých, ježatých a ostrohranných duchovitých úlomků, které napáchají při dotyku obrovskou škodu na vnějším obalu. Leskly se ve světle modrého plynného obra jako deformované mýdlové bubliny nebo ztracené skleněné kuličky.

„Myslíš, že vynález těch cvoků bude fungovat?“

Clarissa přehlédla kontrolní displeje. *Plasmové hořáky, vysokotlaké konvertory, zviřovadla, bustrové komory, řídicí plynové cisterny, prověřeno. Odvázat lana, napnout plachtu.*

„Nevím. Budu ráda, když nám *Interception* neproletí kolem uší.“ Pohlédla na stále černý monitor pro přístroj v břiše lodi. „Proč tě to zajímá?“

„Protože by se mi zdálo dost působivé, kdyby se jim to podařilo. Pokud vím, je to nemožné.“ Triton se rozhlédl, úlomky se velmi rychle blížily. „Pak by tahle loď byla nezaplacená,“ dodal.

Ve znění jeho výrazného barytonu slyšela Clarissa, co navrhoval, aniž by to vyslovil. „Jsme *počestní* žoldnéři, můj milý,“ odpověděla na otázku. „Pokud by nám nezaplatili, mohli bychom si o tom promluvit. Jestli jejich mašinka vůbec naskočí.“

„Víš, co se stane, když se rozkřikne, co *Interception* dokáže? A vsadím se, že jedna z těch bet na tý kosmický stanici nedokáže držet klapačku.“ Triton si patrně dělal starosti.

„Nic nevědí.“ *Každopádně skoro nic.* Clarissa mu zamlčela, že v Colhonnovi nedopatřením vzbudila zvědavost. „Jsi připravený, dědku?“

Triton přikývl a díval se do moře vznášející se smrti.

Nasadila si přilbu, která jí přidávala další údaje k těm na kokpitovém kotouči přímo na sítnici: Vektory, výpočty kolizí, alternativní trasy a mnohé další informace přistávaly v Clarissině mysli a byly během zlomků vteřiny zpracovány.

Hnala *Interception* kolem velkého kusu trosek, z něhož se permanentně uvolňovaly střípky ledu, jako by v jeho nitru tekla vodopád a mrazil mokro, jakmile vyproudilo do kosmu. Kusy velké jako pěst zasahovaly kokpit a pak pukaly.

Triton se na Clarissu vyčítavě podíval, ponechal si ale jakýkoliv komentář pro sebe.

Ted' to začne! Clarissa zvýšila tah a spolehla se na svou intuici.

Nutila loď, aby se prošroubovala kolem asteroidů, hnala se trhlinami ve skalách ve velkých úlomcích, zkoušela ji v konturovém letu a tiskla ji do zataček, aby hned poté letěla rovně.

Jakkoliv se snažila, značky zátěžové hranice ještě dávno nedosáhla. Tři sta deset řídicích trysek připouštělo piruetové manévry, aby následně zdolalo nejprudší 90stupňové úhly, které si člověk umí představit.

Jen ukazatel na skle kokpitu měl potíže s množstvím informací a už je nedokázal správně znázorňovat. Tím smysluplnější byla tedy přilba, aby se jí stroj nevymkl a nenarazil do skalní stěny.

To je neuvěřitelné! S tím dokážu uniknout nejrychlejším Kolektorům! Clarissa slyšela, jak jí buší srdce. Potila se a cítila se povzbuzeně.

„Máme pronásledovatele,“ slyšela Tritona vedle sebe. „Právě jsem ho viděl křížovat nad námi. Setsakra malý, ale jeho pohon je příliš světlý.“ Zasmál se. „Zatraceně. Ted' má tenhle skleněnej kokpit přece jen nějakou výhodu proti plné masce.“

„Co? Jak může sledovat *Interception*?“ Tolik se soustředila na své manévry, že si jejich stínu nevšimla.

Clarissa snížila tah a nechala loď jen tak plachtit, aby si důkladněji prohlédla radar.

Ale teprve když přeplula na nejjemnější stupeň, rozeznala jejich nechtěného průvodce. „To je menší než raketa. Zřejmě špionážní dron,“

oznámila svému prvnímu důstojníkovi. *Cohlonne, ty drzá kočko. Chtěl jsi vědět, co všechno moje děťátko umí, nebo jsem tě opravdu tak rozpařádila?*

Clarissa zapnula zbraňové systémy naostro. „Podíváme se, kolik rozběhů budu potřebovat, než ten krám vyřadím.“

„Víc než já,“ komentoval Triton a sklopil nouzové sedadlo, aby v případě nouze dosáhl na zbraňové systémy.

*„Abych byl upřímný, už přesně nevím,
jak jsme to provedli, ale podařilo se nám to.
Mohla to být jen Boží podpora,
neboť se zdráhám předpokládat, že by démoni
měli mít větší moc.“*

INNOCENT WHITE,

Citát z doby, kdy byl aktivní jako uditor

Třetí scéna

INTERIM

Zumi počítal každý okamžik s tím, že dveře kokpitu vyletí z pantů, popadnou ho kovové prsty a zlámou mu vaz.

Ale Kolektoři, kteří přešli na palubu *Starscreamu* před jeho útekem z lodi *Bigger*, se chovali klidně.

To ho jen ještě víc znervózňovalo.

Kde vězíte a co děláte? Přepnul si kamery do nákladního prostoru, aniž by ahumance objevil. Byli na cestě k němu? *Nepřistoupím na žádné riziko. A kdyby mi to mělo roztavit nebo rozleptat všechna vnitřní zařízení, musím to udělat!*

Zumi otevřel nakládací rampu a zapnul nouzové větrání. V případě jedovatých plynů na palubě lodi by provedlo kompletní výměnu vzduchu.

Po několika automatických bezpečnostních informacích a po naléhavém varování, že okolní atmosféra neobsahuje žádný kyslík, naskočily turbíny, nasály interimový sliz a pumpovaly ho s řevem do chodeb, do komor, do nákladního prostoru. Odhlédnuto od jeho kokpitu, byl každý prostor zasažen průtokem houževnaté, šedavé substance.

Doufám, vy bastardi, že jsem vás dostal! Zumi neměl žádnou alternativu. Kdyby v lodi zůstal jeden jediný, jistě by se chtěl pomstít za smrt svých druhů.

Ještě lepší by bylo jednoho dopadnout. Bezbranného.

Snad mu sliz udělá tu laskavost a vyřadí je z boje. Ještě totiž nezapomněl, že by se v lodi mohlo rozhodně skrývat nebezpečí pro Zemi.

Jistě. Terra nebyla z valné části nic jiného než úložiště pro zisky koncernů. Nehledě na globální města a velkou část věžeňského kontinentu Austrálie sestávala Země z úhoru, otrávené půdy a umírající přírody. Kde se kdysi nacházely kilometry hluboké oceány a moře, byly už sotva za zmínku stojící vodní plochy. Smutný zbytek vypadal sice hezky, ale moc života už v něm nebylo. To věděl Zumi z datových bank o Zemi. Výsledkem drancování a bezohlednosti.

V globálních městech ale byly ještě pořád internacionální zemské vlády a oficiální reprezentanti megakoncernů.

Vyplatil by se tento cíl Kolektorům?

Nebo šlo o to zničit poklady a zahladit komplexy úložišť? Jedním rázem by byly zničeny všechny úspory, všechny podklady pro cenu peněz, ať už totiž nebo C.

Nebo chtěli zničit orbitální burzu, což by mělo stejné účinky?

Nebo měli v plánu symbolický úder proti kolébce lidstva?

Ať si maloval cokoliv, nehodilo se to k dosavadnímu chování a jednání Kolií. Ale co všechno nepodnikne zoufalý soupeř, který zeslábl a obává se o svůj další život?

VÝMĚNA UZAVŘENA, ohlásil mu počítač a zastavil turbíny. Každý čtvereční centimetr *Starscreamu* s výjimkou kokpitu byl plný slizu.

Zumi se rozhodl, že nechá agresivní polévku působit jeden nebo lépe dva dny. Slabá naděje, že návštěvníky odstraní nebo rozpustí, byla lepší než žádná.

Pořád se neozývalo žádné naléhavé bouchání a lomcování na přepážce u můstku.

Zumi si dovolil zhluboka se nadechnout a zavřít oči. Jednou rukou si masíroval bolavý pravý spánek – důsledek skoku do interimu.

Naštěstí se jinak nestal žádný malér, ani nezvracel ani neztratil kontrolu nad svěračem. Trapnější by jeho objevení se na Zemi být nemohlo. Ale čekal ho ještě výstup z meziprostoru.

Šest dní. To bude dlouhé. Zumi se důkladněji rozhlédl na malém můstku.

Nebylo tu nic, čím by si mohl smysluplně zkrátit dlouhé hodiny. Radiový kontakt nebyl v interimu možný. To znamenalo, že tu bude sedět, točit palci, vyčkávat.

Ještě přijdu tím nicneděláním o rozum. Bubnoval prsty na konzoli.

Pokud se pamatoval, měla Země velmi silný obranný prstenec s orbitálními zbraňovými platformami a extrémně dobrý systém stanovení polohy. Jakmile se *Starscream Mark III* objeví bez ohlášení tak těsně u Země z interimu, smetou ho z nebe. *To není dobré. Co proti tomu budu dělat?*

Ještě zůstávaly jeho obavy, že je nosičem nějaké nové kolektořích zbraně...

Protože právě nechal loď naplnit slizem, nemohl se ani porozhlédnout s příručním hledacím přístrojem, aby vyšťoural dárek Kolektorů za obložením stěn nebo v dutinách.

Uklidňoval se myšlenkou, že by obvyklými metodami beztak nic nenašel. Na to byli ahumánci příliš mazaní.

Zumi se vědomě pomalu nadechoval a vydechoval, aby se uklidnil. Přitom se mu vyjasnilo, jak byl aktivní. Na palubě lodi ze sebe setřásl svůj fatalismus jako překážející skořáčku. Nyní, když se nabídlá možnost, mohl se konečně a úspěšně vzepřít svým dlouholetým žalárníkům.

Na monitoru se rozsvítilo varovné světlo. K jeho úžasu počítač ohlásil: **POZOR! PŘETÍŽENÍ, OKAMŽITĚ SNÍŽIT NÁKLAD. OHROŽENA CESTOVNÍ STABILITA.**

O tom Zumi ještě nikdy neslyšel. *Jak těžký je asi interimový sliz?*

Jeho pokus odstranit Kolektory z břicha lodi přinesl nečekané potíže. I předsevzetí, že nechá houževnatou šedou masu několik dní působit, tak skončilo.

Mrzutě se dotýkal kontrolek, až našel funkci, kterou za pomoci přetlaku vyfouká tu masu z chodeb a prostorů. Oxid uhličitý vysune sliz k nakládacímu průvlastku. Poté nasadí zavlažovací zařízení, aby smyl zbytky ve vnitřním prostoru.

Kamery už mu neukazovaly žádné obrazy. Bud' interim rušil signály, nebo už houževnatá tekutá šed' napáchala škody na přístrojích.

Než nápis PŘETÍŽENÍ zhasl, uplynulo několik hodin.

Zumi si našel skafandr, vstoupil do něj a uzavřel přilbu. K obleku patřila malá laserová pistole a sada náradí. Ale proti masivnímu brnění ahumánců to nestačilo. Ta bylo možné rozlousknout nanejvýš zbraněmi tříšticími pancíře.

Bohové a ne-bohové, stůjte při mně! Uzavřel přílbu a otevřel vchod do kokpitu.

Ukazatel teploty v obleku ohlásil 67 stupňů a vlhkost vzduchu 97 procent. Patrně došlo k chemické reakci vody, vnitřního zařízení a slizu.

Byla tma. Nouzové osvětlení odmítalo službu, a tak musel zapnout vestavěné malé světlomety na přílbě a na prsou.

Žádné Kolie. Zumi se opatrně pohyboval kupředu.

Srdce mu tlouklo rychle a tak těžce, až to bolelo. Ačkoliv byl oblek klimatizovaný, potil se strachy.

Ve studeném modrém světle lamp viděl chodbu, v níž ještě lpěly tvrdšíjné tenké zbytky slizu.

Barva na stěnách byla odlepená, nafukovala se nebo se odlupovala. Ocel a plasty vypadaly zvětrale, zrezavěly, byly porézní a rozměkklé jako želatina. Agresivní substance napáchala v krátkém čase hodně zkázy.

Zumi už najednou nevěděl, jestli to byl dobrý nápad nasadit sliz jako zbraň. Kdyby vypadla elektronika a odpojila ahumánní SDV počítač ve strojovně, zůstal by ztracený v interimu. Navěky.

Existovaly legendy o zmizelých lodích, které se po skoku už nikdy nevynořily.

Na jeho příběh by si ani nikdo nevzpomínal, protože ho nikdo neznal. *Ale vyřešil bych pro Zemi problém, pokud mi Kolie něco navěsily,* pomyslel si se šibeničním humorem a dál propátrával *Starscream*.

Vnější mikrofony přenášely tiché, setrvalé syčení. Proces rozpouštění pokračoval.

Zumi nechtěně rozpoutal závody, jejichž cenou byl JEHO život: *Kdo dorazí první do cíle – můj let nebo rozpouštění lodi?*

Jeho zkoumání ho vedlo úzkými, prázdnými chodbami. Paprsky lamp se vyplašeně míhaly tmou, osvěcovaly všudypřítomnou zkázu.

Potom stanul před přivřenou přepážkou k nákladnímu prostoru.

Kdyby byli ještě v lodi, už dávno by se pokusili dostat na můstek, dodával si Zumi odvalu a za pomoci manuálního překlenutí otevřel tlusté dveře, aby se ujistil, že už nezbyl žádný ahumánc.

Opatrně se kradl do strohého prostoru, kde to rovněž syčelo a šustilo. Zumi si pozvolna začal dělat starosti o stav svého skafandru. Podrážky sice platily za kyselinovzdorné, ale na interimový sliz jejich výrobci jistě nemysleli

Světelné kužely dopadaly na oparem naplněnou pustinu. Příležitostně pronikly oparem a osvětlily stěny, zatímco šel Zumi statečně kupředu a byl stále optimističtější. Jeho lest fungovala překvapivě dobře – pak však objevil kolektoři brnění. Leželo před ním na zemi.

Ne! Zumi polkl a pomalu, jako ve zpomaleném filmu zvedl kapesní svítilnu, aby si brnění lépe prohlédl. Svítilna se třásla, chvěl se na celém těle.

Když rozeznal v koncentrovaném světle dvě další brnění, jeho strach zesílil. Vedení a dráty na vnějším obalu vypadaly částečně zničeně, vytékala z nich modrá tekutina. Proti šedé mase interimu neměli ani ahumánci co nasadit.

To bylo na jeho objevu uklidňující.

Zneklidňující však bylo, že široké prsní segmenty u všech tří brnění byly otevřené.

Jako by z nich něco vystoupilo...

Ne! Ne,ne,ne! Zumi svítil panicky kolem. *Kam se poděli?*

Bylo možné, že je to spláchlo ven do interimu – nebo přece jen naši nějakou možnost, nějaké doupe, aby se před tou masou ukryli.

Nikdo až dosud nezjistil, jak vypadá bytost, která se skrývala ve velkém brnění. Všechny pokusy brnění otevřít vedly k sebezničení a už nepripouštěly žádné analýzy DNA ani analýzy materiálu.

Zumiho dech se zrychlil, počítač ho varoval před hyperventilací.

Prohlížel si brnění. Nyní se nabízela příležitost brnění poškodit a znemožnit návrat do bezpečné skořápky, pokud by byli s to škodu opravit.

Proč ne?

Vytáhl laserovou pistoli a několikrát vypálil do jejich vnitřku.

Soustředěně rubínové světlo se propálilo kabely, roztavilo přípojky a úchytky. Teprve když si byl jistý, že se s tím už nedá nic dělat, přestal je ostřelovat a pomalu se stáhl.

Zumimu bylo jasné, proč se nepokusili vniknout do kokpitu: Bez servomotory podpořeného brnění neměli potřebnou sílu, aby prorazili uzavřenou přepážku.

Přitom ho napadlo, že zapomněl zavřít vchod.

Zaklel a hnal se zpátky cestou, kterou přišel.